

О Ш И Ш А Н И
У Е Ж Ж

Број 2891 Година 66.
Децембар 2000.
Цена 20 динара

ХОМЕР СРБСОН

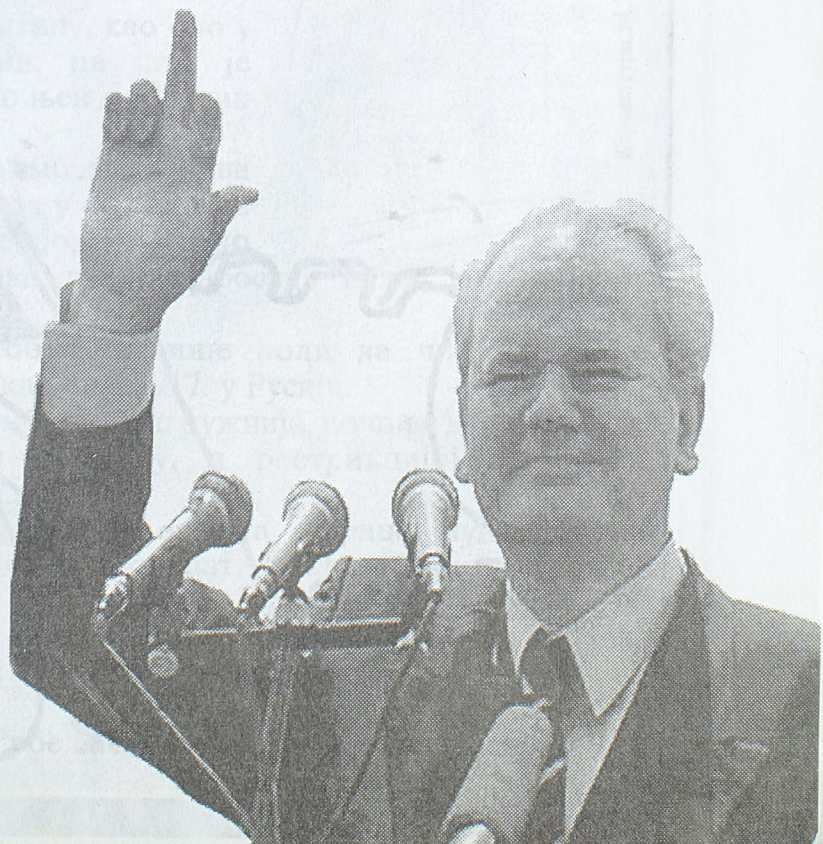
*Срећан
шрећи
миленијум,
а у 2001.
како вам
буде!*

*Ваш
Ошишани јез*

ИДИ ТИ

ДОЊИ ТИ...

ЈЕДАН
ЈЕ

БЛАТНИК

МОЖЕШ БИТИ СЛАВНИ РАТНИК
МОЖЕШ БИТИ ТУЖНИ ПАТНИК
МОЖЕШ БИТИ И РОМАНТИК
АЛ НЕ МОЖЕШ БИТИ БЛАТНИК

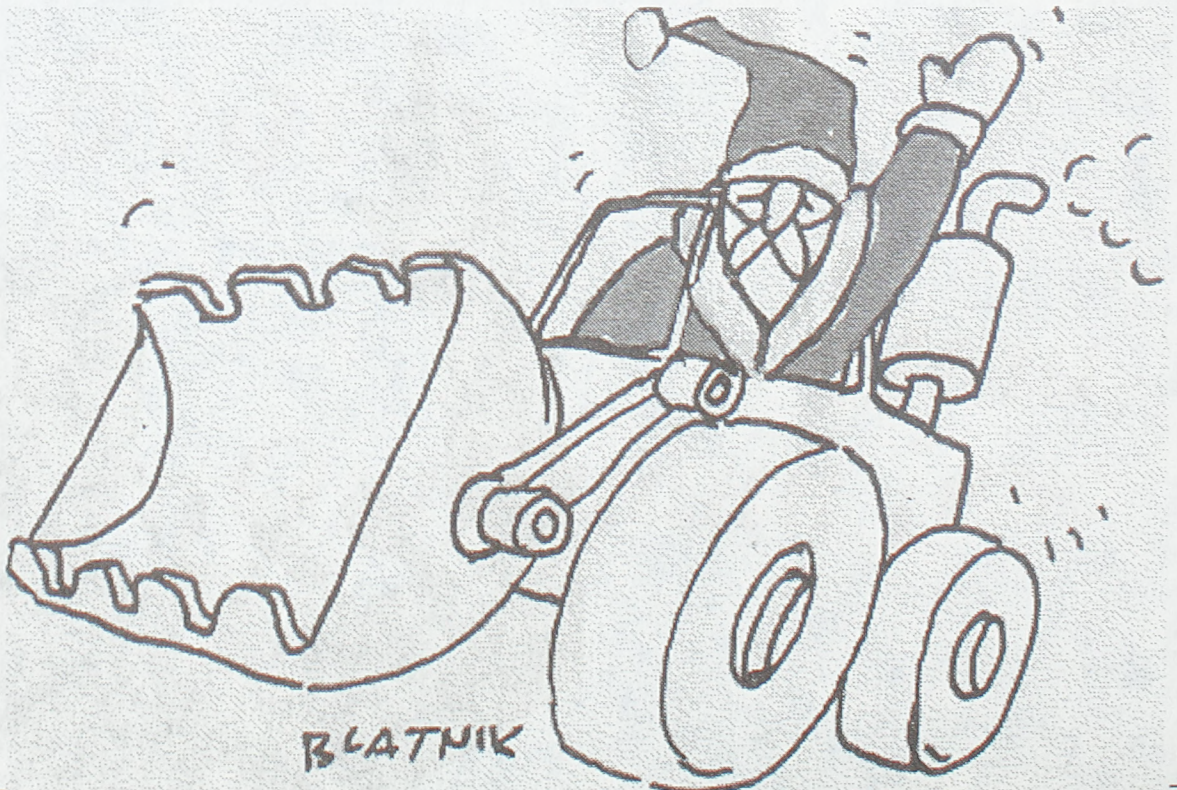
МОЖЕШ БИТИ УХАПШЕНТИК
МОЖЕШ БИТИ СЛОБОДЕНТИК
МОЖЕШ БИТИ НАЈБОЉЕНТИК
АЛ НЕ МОЖЕШ БИТИ БЛАТНИК

МОЖЕШ БИТИ КОСМОНЕНТИК
МОЖЕШ БИТИ ОСКАРЕНТИК
МОЖЕШ БИТИ И ПРЕДСЕДНИК
АЛ НЕ МОЖЕШ БИТИ БЛАТНИК

МОЖЕШ БИТИ ПИКАСЕНТИК
МОЖЕШ БИТИ БЕТОВЕНТИК
МОЖЕШ БИТИ ХЕМИНГВЕЈТНИК
АЛ НЕ МОЖЕШ БИТИ БЛАТНИК

ЗАТО БУТИ, БЕДНИ СТВОРЕ
ПОКРИЈ ГЛАВУ, ТАНКО ОКО
БЛАТНИК ТИ ЈЕ ЈЕДНО МОРЕ
МНОГО НЕЖНО И ДУБОКО

ТИМОШЕНКО МИЛОСАВЉЕВИЋ

ГОДИНА

Плавокоса је, има диван осмех и чедна је. Вирго интактична, готово. Зачуђено трепће крупним очицама и чуди се шта је све затекла на овом свету: које караконцуле, које бабароге, које камелеоне и остале политичаре. Рекао би човек - право невинашце.

Али већ у јануару, откад гром загрми на Светога Саву, предаје се љубави и мангупи је дефлоришу. После мало стида, понавља операцију. Почиње да јој се то допада. Расту груди и задњица, поглед добија помало курвинску нијансу. Већ у фебруару почиње да то ради за паре, јер види да се на овом свету све врти око пара, да не кажем долара. Почиње да обожава тврду валуту.

Појављују се прве боре и охоли тик око усана. Види да парама све може, па јој се допадне и моћ. У марту се упознаје са богом Марсом и допадне јој се тај мачо даса, хеклер муња, небески цип, космички мобилни... Тврд момак, али некако јој привлачан. Упушта се с њим у луду авантуру, толико луду да су хиљаде и хиљаде погубили главу.

Уаприлу усавршава лаж. Априли-ли-ли. То је веома забавља.

Људи се таман понадају, кад им она јави: априли-ли-ли! Људи плачу. Каже она: Па, плачу од среће!

У мају се мало притаји, као све цвета, а уствари, најгоре ствари се тада догађају: преврати, радничке побуне, смрт плавих љубичица...

У јуну, обавезно Србима нешто смести, још од 1389.

У јулу се толико прозли, да се одмах учлањује у истоимену партију.

У августу се мало глумира, кобајаги, а све гледа да направи неку неподопштину, као оно у Хирошими, на шта је наговорио њен љубавник Марс.

У септембру се први пут погледа у огледало и ужасну је боре и увело лице. Први знаци старости. "Е па, јебаћу мајку људима"?

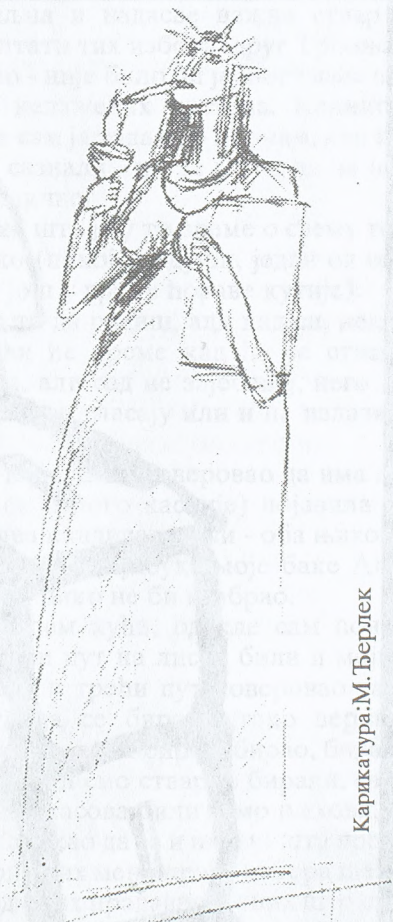
У октобру највише воли да чини масовне злочине, као онај 1917. у Русији.

У новембру је још ружнија, почиње да мучи људе и зимом и глађу, и рестрикцијом струје и скупоћом...

У децембру је овејана старица, пуна бора и ожиљака од људских патњи. Она вештица из Ивице и Марице је за њу права Црвенкапа.

А 31. децембра, на врхунцу своје моћи зла, одлази на ђубриште историје.

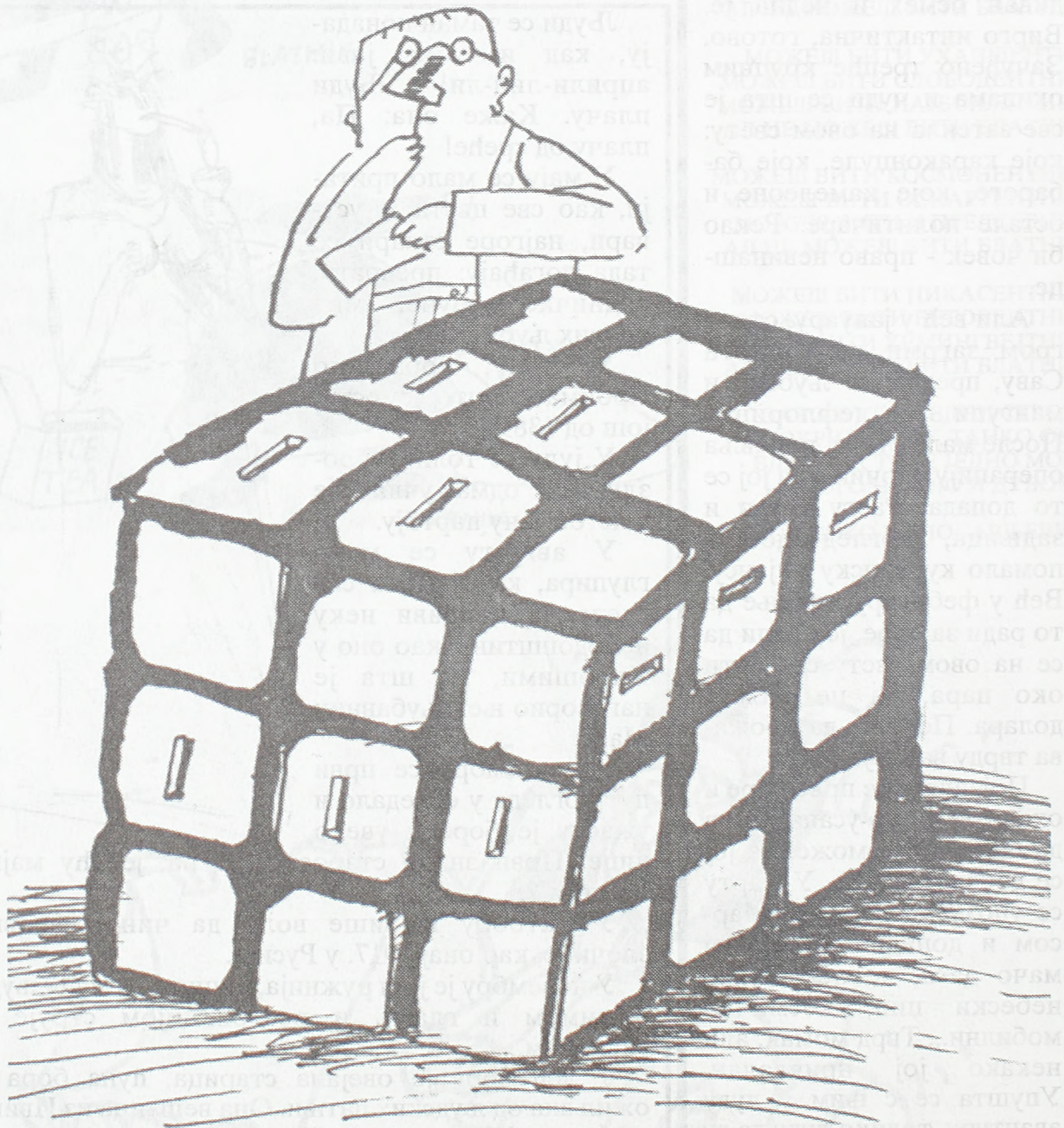
Само Србе наставља да мучи још 13 дана.

Карикатура: М. Ђерлек

срѣска рудико ва

Коцка је бачена!

Карикатура: М. Берлек

Време ИЗБОРА

Кад год дође време избора, ја поверујем да има шта да се бира.

Они који су први прогледали (још у време ћораве кутије) увек би ми (у почетку поверљиво, шапатом, а касније све гласније) говорили како је "опет све исто" и како ту, у ствари, "и нема шта да се бира".

Сећам се, кад су ме прогласили пунолетним, тј. кад су ми јубиларни, 10.018-и пут казали "Ниси ти више мали", осећао сам се блесаво, блесавије, најблесавије што може у тренутку у којем ме је тако изненада и тако снажно треснуло сазнање да су ме мазили и пазили, да су ме подизали и чували, да су ме хранили и бранили, да су ме на млеко у праху и на Труманова јаја, на рибље уље и витамине упорно, упорније, најупорније нагонили, да су ме у школу слали и на екскурзије испраћали, да су сваког месеца ударали нове рецке на довратку - само да бих једног дана дорастао до гласачке кутије!

Сећам се да је тај дан био онај кад сам (ех, да ли већ шездесет шесте или шездесет седме, не сећам се баш најбоље) први пут изашао на изборе - да "изаберемо друга..." тог и тог.

Њега?

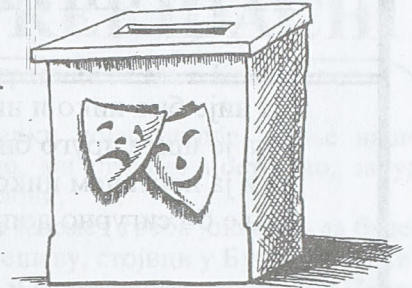
Да, њега.

Само њега?

Да, само њега.

О, големе ли среће и гломазне ли радости моје! Изаћи на изборе, бити Бирач (одмах сам схватио да је то с великим Б): то је нешто важно и узвишено, то је нешто што само одрасли могу да разумеју, то је нешто страшно компликовано, замршено - то није просто и једноставно, као што је просто и једноставно било оно "кад сам био мали", оно у детињству кад би ми бака Анђа донела две јабуке, па једна сочна и лепа, а друга сува и увела, и онда ја изаберем... А видим тада, лепо видим да је само једно име на гласачком листићу, једно једино (неки трбоња што је већ био републички посланик); видим, дакле, да могу да "бирам" само између њега најбољег и њега најгорег, тј. њега таквог какав је и онда, коначно, и сам себи рекох "нисам ја више тако мали" да не видим како је никакав тај тамо, па - прецртао његово име и упишем своје.

Да су избори у најнапреднијем и најдемократскијем систему на свету

Карикатура: Н.Оташ

изузетно озбиљна и надасве важна ствар показали су и резултати тих избора: друг Трбоња је изабран једногласно - није било ни једног гласа против, нити је било неважећих листића. Колико је било онаквих какав сам ја тада био не знам, као што ни они никад нису сазнали - ни за мене, ни за неке друге себи и мени сличне.

Сазнао сам само шта је у то време о свему томе мислио теча Бранко (покој му души, један од оних што су прогледали још у време ћораве кутије):

- Није требало то да радиш, али кад си, нек си. Знаш - каже - доћи ће време кад ће се стварно бирати на изборима, али сад не зајебавај, него или гласај као и остали што гласају или и не излази на изборе..

Други пут сам погрешно поверовао да има шта да се бира кад су се (много касније) појавила два имена на листићу, два кандидата, али - оба њихова!

Обојица као она друга јабука моје баке Анђе, она јабука коју никад нико не би изабрао.

Окренем се и одем кући, одакле сам поново дошао тек кад су први пут на листи били и моји, и њихови - тек кад сам и трећи пут поверовао да на изборима има шта да се бира и тако веровао, веровао и упорно веровао, па бирао, бирао, бирао...

У ствари, ми бирачи смо стварно бирали, свако своје, али су бројачи гласова били само њихови, па: као да и нисмо бирали, као да се и није ништа променило, и то не само од оних мени првих избора шездесет и неке, него и од оних прадавних, оних што су их и довели на власт, оних са ћоравом кутијом!

Само што су сада, не бирачи, него бројачи били с великим Б.

Били, били - све до 5. октобра, до дана кад сам последњи пут чуо како је "опет све исто" и како ту, у ствари, "и нема шта да се бира".

А не да је имало, него - само тако!

Изабрали смо да освојимо право да сада, 23. децембра, на крају једне од најстрашнијих деценија, на крају полувековних мука, на крају краја им, први пут после свега тога - на прагу новог миленијума (већ трећег, богати!?) - изађемо на праве, слободне изборе.

Какве сам среће, не бих се чудило да сад ја нешто зезнем, да се напијем, да побенавим, па да, овако матор и сенилан - гласам за њихове.

Далеко било.

НИКО И НИШТА

Да није био нико и ништа
и да је ишта друго био
да и ја постанем нико и ништа
мање би сигурно допринио

Овако и ја сам нико и ништа
одбачен од оца и праотаца
и усвојен од никог и ништа
испраћен плотуном сузавца

Заједно с гомилом никоговина
ко нико и ништа у зори што руди
стидим се ништарија и ништина
докле ми нико и ништа суди

Нико и ништа у ништа роби
с никим на ништа, све на силу
ниоткуд и нигдје у ништа добу
ништавно живим у ништавилу.

Кроз невријеме и недођије
ништа не видим, ништа не чујем
постајем ништа веће но прије
да се од других не разликујем.

Владислав Влаховић

ВОДА

ДоВодили су тако
у ред људе неке, сумње далеке.

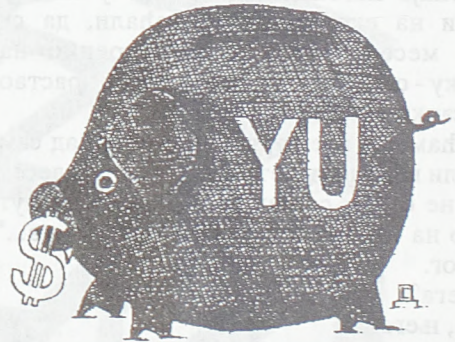
Водник и Сводник исто посташе,
Вода почасног, аташе.

СВодили рачуне, мењали мајмуне.
УВодили у уши, укради, угуши...

Рекоше, заВоди од муке ослободи,
да извор пресуши и никад не роди.

И би нас стварно све више, мање.
Време је кварно, полицијски ударно!

А онда нам воде преко главе оде,
и тек сад је питка памет народна, плитка!
Бојан Матејић

Карикатура: Д. Смиљанић

БАЛКАНСКИ НЕРВЧИК

Ево има скоро живот дана
како с ногу спадам
док ме воде
од слободе
до слободе

Има време времена.

Били смо млади и људи.

Без других не може ко са
собом не може.

Част нема цену!
Могућ договор!

Кад комшији цркне крава
види да од туге за њом
није цркао и твој во.

Није никоме боље,
али је понекоме горе,
а то је већ нешто.

Зоран РАНКИЋ

Већи од других,
мањи од себе.

Уци у брдима,
лисице у градовима.

Чух како пита
Србин Србина: јеси ли ти
Србин или си прва лига.

Пендрек је продужена
рука власти коју је
изабрао народ у борби
против пендрека.

DON'T TASHI

HASHIM PREKIDASHI

Када сам десетог јуна 1999. године одлазио са Косова, мислио сам да је то заувек.

Али, само Бог, кога нигде нема толико, колико га оволико има на Косову, зна кад је почело одувек и кад ће се завршити заувек.

И док су ме највећи песимисти убеђивали да бих, ипак, требало да будем бар мало оптимиста, а највећи оптимисти преклињали да у свој живот унесем и мало песимизма, ја, као један типични представник овог народа нисам чинио ништа.

Зашто бисмо ми предузимали нешто, кад је време радило за нас.

И стварно, догађаји су нас све више истискивали из наше географије, историје и биологије, али смо захваљујући њима све више били у праву, чега је на овим просторима увек недостајало.

Уосталом, да смо у били у праву бар колико смо били до гуше, Косово никад не бисмо ни изгубили.

Али, шта је, ту је, а то је ово што још није очерупано.

Дакле, да би наш повратак на Косово могао да почне, било је потребно да се испуне неки услови.

Први је да Косово буде изгубљено.

Кад је Косово изгубљено, ми смо већ били на пола пута да га повратимо.

И тамо где би већ сви одустали, ми смо храбро кренули у повраћање.

Да смо се упутили право на Косово, како смо сами предлагали у тренуцима кад бисмо испијали по ко зна коју за српство и јединство, добили бисмо с неба оно што нам, сад се испоставља, ни НАТО пакт није желео.

И као да се не ради о нама, ми смо на Косово кренули заобилазним путем.

Прво смо се вратили у Уједињене нације.

Тек кад смо тамо стигли уочили смо да су за време нашег одсуства нације уједињеније, него што су то за време нашег избијања биле све српске земље.

Зашто смо онда избијали, тек нам сад није јасно.

Онда смо се вратили у ОЕБС.

Били смо ничија земља, земља коју, бре, ни Русија и Белорусија нису хтеле, а сад смо, ето, део Европе.

После тога наш пут до Пакта поплочан добрим намерама за стабилност Југоисточне Европе, како се сада зове буре барута, водио је кроз долине јоргована.

И ево нас на самој граници не само Косова, него и Метохије.

Између нас је још танки појас ничије земље наше поносне, непобедиве и оно, ми стојимо постојано, залуд прети понор пакла и ти фазони.

Да бисмо се вратили на Космет треба још само да будемо гандијевски мирни у Прешеви, стојици у Бујановцу и хипици у Медвеђи и да уђемо у Партнерство за мир и у НАТО.

А онда ће и луди Срби, како нас је звао професор доктор Јован Рашковић, а да се због тога нико није ни лудачком кошуљом покрио преко главе, као што су то већ учинили Французи, Американци, Руси, Енглези, Италијани, Немци, Шпанци, Уједињени Арапски Емирати, Чеси, Словенци, Румуни и остали, моћи да уђу на ово најнеуралгичније подручје Старог континента.

А ко је више код своје куће него луди Срби на неуралгичном подручју.

И док нас Шиптари буду дочекивали као ослободиоце, ми ћемо их засипати нест'лом, Бајеровим аспиринама, улошцима са и без крилаца и сличним хуманитарним пошиљкама.

Тако ћемо ми у Призрен, стару српску престоницу трчећим, стројевим кораком стићи с песмом I want work for the Uncle Sam на уснама.

А онда, када дођемо у Пећку патријаршију и Високе Дечане неће нам бити тешко да се правимо Енглези, јер како то ми умемо, не умеју ни Французи.

Кад се сада вратимо, с Косова нас више неће померити наши генерали.

Ко сме с нама на такву силу као што смо ми у саставу НАТО.

Већ је и време да уз нове новчанице с демократским ликом и са потписом губернатора Јуниора Динкића штампамо и упозорење за све оне који би евентуално желели да нас на Космету нема:

Do not Tachi prekidachi, да не би завршио на саветовању у електричним столицама у српском Бондстилу.

Јер, ми од сада само преговорима.

Кад то не помаже, онда НАТОом!

То је једини начин да сачувај нас боже од српског јунаштва, Крлежа, уз хуманитарну помоћ онога који се у овим новинама већ више од четврт века потписује као...

Радивоје Бојичић

Пише Драгутин Минић Карло

ТЕЛЕГРАМИ ПОДРШКЕ ТРЕЋЕМ МИЛЕНИЈУМУ

Дођи, ако Бога знаш!

- Модерни Срби.

Не долази, не требаш нам!

- Аутентични Срби.

Сврати на Косово!

- Последњи косовски Срби.

Дођи легално! - Коштуница.

Понеси мало хуманитарне помоћи

- Влада СРЈ.

Нека нам у твојих хиљаду година цвета
хиљаду цветова!

- ЈУЛ

Поздрави православну браћу доле!

- Небески народ.

Дођи слободно, дајемо ти бесу!

- Хашим Тачи.

Само те гледамо! - Отпор.

Дођи, нико не сме да те бије! - Слободан.

Не бој се, дете, старији сам од тебе
65 година! -

„Ошишани јеж“.

ШПИРО РАДУЛОВИЋ ЦРТАНИ ИНТЕРВЈУ

ГРАФИТИ НА ШПАНСКОМ

ЗИДУ

Милован ВРЖИНА * * *

Још се нисмо ни опаметили,
а већ нас заглупљују!

*

Свака част авијацији,
али најбрже се летело на вођин миг!

*

Почело је велико спремање за 21. век.
Сви бришу!

*

И код наших политичких курви
морал је на првом месту!

*

Не бисмо ми учествовали у рату
да се нисмо осетили позваним!

*

Крви је било до колена, што је
медицинским екипама отежавало пут
до добровољних давалаца!

*

Прво нам се догодио народ, а после се
свашта догодило том народу!

Код нас је човеколиког чувао највећи
број горила!

*

Наша највећа слабост је била што смо
се осилили!

*

У ратовима у којима нисмо учество-
вали проблем је био у томе што су
празне главе биле брже од метка!

*

Ја сам за добросуседске односе. Зато
бих волео да комшији цркне здрава
крава!

*

Кад је народ кост и кожа лако му је
утерати страх у кости!

*

Нама не треба детектор лажи. Дово-
љан је само микрофон!

*

Наш сан се не би остварио ни кад
бисмо у фонтану жеља убацили целог
гувернера!

А Ф О К Р И Ф И

♦ Промена власти у Србији била је ствар
технике. Конкретно - булдожера!

♦ Срби немају ни приближно разлога да воле
комунисте као комунисти њих!

♦ Међу политичарима су многи толико
крали да је право чудо како су имали време-
на и да лажу!

♦ Срби су 14. Веку први користили виљушку.
У 20. веку већ виљушкаре!

♦ Пензионери умиру у октобру са јулском
пензијом. Смрт је бржа од поштар!

♦ Другој Југославији није вредело што се исто-
рија понавља. Не понавља се географија!

♦ Штрајкови професора нису се ни осетили.
Младе је у међувремену васпитавала улица!

♦ Плате и пензије су остале у јулу. Про-
пустиле су октобарску револуцију!

♦ Из ратног дневника Вука Бранковића 1389.
Године: „Србија се брани у Београду!“

♦ Не би Срби пуцали једни на друге да су на
време пуцали на прве!

Раде Јовановић

БИЗНИСМЕН

Нисам ја одувек био богат, мој буразере. Требало је све ово зарадити. Упамти шта ћу ти рећи, најважнија ствар на свету је стрпљење. Све ово што видиш око себе зарадило је моје стрпљење.

Почео сам ни из чега. Нисам имао буквално ни за хлеб. И баш око хлеба је и почело. Увек сам долазио међу првима, заузимао ред и успевао да добијем тада допуштене две векне јефтинијег хлеба. Пошто сам имао довољно времена, ја сам поново стајао у ред и закаснелим муштеријама за скромну суму уступао своје место. Тада сам открио своју до тада скривену особину: стрпљење.

Ускоро ми се пружила прилика да опробам новооткривену особину. Почеле су са радом приватне банке које су давале огромне камате на све улоге. Бескрајни су били редови заинтересованих и узбуђених штедиша који су преко ноћи желели да постану богати. Ја сам редовно стајао у реду, и када бих био сасвим близу шалтера, своје место сам продавао неком грозничавом штедиши.

Међутим, право време је тек долазило. Приватне банке су почеле да пропадају, и још већи су били редови престрављених штедиша који су пошто-пото хтели да подигну своје уштеђевине. Ту се тек нису залиле паре за место близу шалтера.

После тога сам се преоријентисао на амбасаде. Гомиле младих људи чекали су данима за исељеничке визе. Место близу врата амбасаде представљало је право благо, па сам га ја тако и наплаћивао.

Хиперинфлација је била моје златно доба. Редови у банкама су били велики, инфлација још већа, тако да су људи губили целу плату чекајући да је подигну. За место пред шалтером давало се и пола плате.

Тако сам стекао почетни капитал. Од тада радим на велико. Запослио сам неке доконе момке и распоредио их на стратешке тачке. Данас ја продајем места у свим редовима Србије, од шећера и уља, преко бензина, до уписа на факултет и плаћање пореза.

Кажем ти ја, буразере, ово је идеална земља за бизнис. Само треба имати стрпљења.

Карикатура: Р. Гузина

А П Е Т И Т

Дотрчала лисица код лава, цара свих животиња.

- Царе, царе, животиње се буне! - обавести га сва задихана.

- Зашто се буне? - изненади се лав.

- Кажу да много лоше живе, и кажу да сте узурпирали власт и кажу да стално крадете изборе - реферисала је лисица у једном даху.

- Ко се буну?! - побеснео је лав.

- Буне се зебре - известила је лисица.

- Све ћу их појести! - запрети лав.

Лисици је било мало непријатно.

- Знате, буне се и антилопе.

- И њих ћу све појести! - био је одлучан лав. - Ко се још буну?

Лисица је извадила списак.

- Буне се жирафе, којоти, веверице, зечеви, сове, лептири, видре носорози...

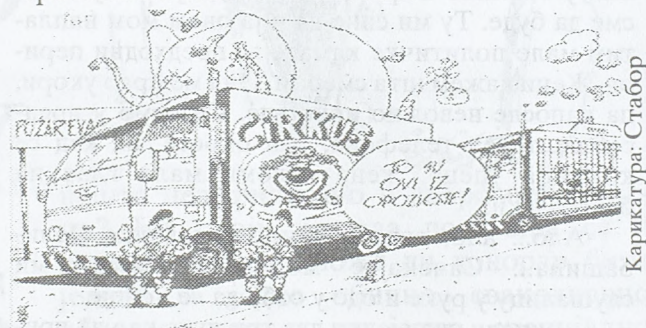
- Све ћу их појести!!! - беснео је лав.

- Буне се и слоновии - додала је лисица.

- И њих ћу све појести!!! - викао је лав.

Лисица је била задивљена.

- Царе, царе, за вашу политику заиста треба имати велики апетит!

Карикатура: С. Сабор

Т Е Л Е Г Р А М И П О Д Р Ш К Е

Телеграфисти у главној пошти били су изненађени када су се у исто време и без икаквог разлога сви апарати нагло укључили и почели бесомучно да примају телеграме.

- Драги Врховни команданте! - почињали су идентично сви телеграми.

- Ми смо Вас од почетка потпуно подржавали и пружали вам пуну подршку у огромним државничким и војничким напорима да спасете Српство и направите Велику Србију. Међутим, увек је било и биће неверника и издајника који нису разумели ваше визионарске идеје. Многи нису схватили да сте Ви Велику Србију видели на небу, а не на земљи. Многи нису схватили да смо ми Срби ваистину небески народ. Због тога и свега другог, драги наш Врховни команданте, позивамо Вас да нам се придружите и будете први председник Небеске Србије. У потпису: Изгинули борци 1. крајишке бригаде из Книна.

И остали телеграми били су сличне садржине. Врховног команданта звали су изгинули борци 37. барањског корпуса из Вуковара, изгинули борци ударне Дринске јединице из Рудог, изгинули извиђачи из Ораховца, изгинули пилоти 3. ловачке ескадриле из Батајнице, изгинули тенкисти 4. моторизованог пука из Краљева и многи други.

На војничке телеграме су се надовезали полицијски телеграми. Многобројни изгинули полицајци у своје име и у име изгинулих другова позивали су свог команданта да им се придружи. После полицијских телеграма почели су да стижу телеграми многобројних изгинулих Срба са свих страна бивше Југославије и сви су једнодушно позивали свог Врховног команданта да им се придружи и постане председник Небеске Србије. - Боже, колико га воле! - коментарисали су презапослени телеграфисти.

- Зашто их не послуша и не прихвати позив?

Карикатура: М. Величковић

Комшија је чак и децу по сокаку знао да пожури кад би у дечјој игри поменули име новог Председника. А старијима, нама је нану нанину протеклу деценију. Ми па ми, ми па ми. А кратак у памети ко Мратињски дани. Ухватио се у коло са њима на време, динар порезе на фирму није платио од оснивања а камоли остало. Искрено речено, мангупи му са рекетом поједоше уши, али су то били његови општински мафијаши а не моји. Најзад ми је натрчао.

Тек што је стари, његов Председник, признао пораз, на огуљену телевизију појави се више дезинформација него вест. Да је Бивши можда већ емигрирао у Русију, Кину, а можда је и у бункерима у околино Бора. Тек да код куће није и не сме да буде. Ту ми сине да и ја овом мом наплатим мало политичке камате за предходни период. Жени кажем шта смерам. Она ме прво укори, па напослед невољно пристаде. Седосмо у предсобље поред телефона, она окрете, па кад се комшија упеца, жена изломи мало глас на београдски:

-Ало... ало, овде кабинет начелника Делибашића... Сачекајте моменат... Тутну ми слушалицу у руке и оде у собу да се исмеје.

Ја окрену нулу једно два три пута као да примам везу, затегну јабучицу на гркљану и развеза:

-Ало, овде одељење пет Државне безбедности. - Преко слушалице комшији пљувачка сиће у једњак. - Ви сте Стеван Величковић?

-Да!

-Знате шта, господине Величковићу? Вама смо доделили један врло важан и деликатан задатак који је у интересу целе земље. Не бојте се, овај разговор нико не може да прислушкује, зато вас и зовемо овом везом. Код вас ћемо морати да у неколико наредних дана склонимо вашег и нашег Председника док ми управо предузимамо мере да поново успоставимо нашу власт. Вас смо изабрали као доказаног патриоту и родољуба и зато што сте у провинцији па ће бити лакше да га сачувамо.

Из слушалице је само допирало:

-Да... да...у реду.

-Дошли смо до сазнања да имате и цип. Председника ћемо да довеземо код вас у исто таквом да не побудимо сумњу а ви ваш држите у гаражи као неисправног. Ако вам се ја не јавим у наредна два дана, ви се обавезно јавите...

И ту му ја издиктирам београдски позивни и седам цифара за телефон, прве које ми падосе на памет.

-Ако вам се будем јавио, значи да је све у реду и да се операција не отказује. У противном, ако се неко други јави и каже да је веза погрешна, значи да смо поражени. Ви нипошто не казујте ко зове. Наши људи су већ ту и код вас купују реш печен хлеба као лозинку. Да вас не упозоравам да о овоме ником ни речи, у противном... и ту му ја спустим слушалицу.

Приђем прозору и провирим. Комшија Стева излете у двориште и поче да се осврће на све стране. На видику, ко за инат, нико. Крену и замаче иза угла према радњи. Увече, погасише светла још за кокошке.

Ујутру ме жена рано истера да купим леба. Код комшије, у радњи, прерасподела посла. Од детета што је сирото годинама радило непријављено, ни трага. Комшиница Зорка припасала кецељу, па, док купцима додаје робу, стално погледа на врата. У том у радњу улете и комшија Стева. На њему ново одело, у црвену кравату убодене две златне игле, свеже обријан. А нервозан до неба. Даде миг Зорки, она само слеже раменима. Погледам по рафу, хлеб све реш.

Одемо други дан, ја и жена, на кафу. Комшија, земља га не држи. Телефон звони, као из ината, а све у вези трговине. На сваку звоњаву Стева скаче као додола, па кад заврши и седне, отхукне. Као да има унутрашњи немир. Пијем кафу без шећера и сладим се:

-Комшо, где ти је цип? - убодо ја тему.

-У квару је, отишле му карике - и ућута.

Хтедо још нешто да подиванимо, али бадава.

Шта је урадио те вечери, у вези позива, то само он зна. Но да ново одело још не скида, то видим. Чека, има човек право да се нада. И њему ће ваљда да дође.

Драган Матејић

НИНУС-ПЛУС

- Отишао сам на онај свет. Враћам се одмах. Пацијент са реанимације.
- Погинуле смо ставили у лимене сандуке. То су наше оклопне јединице.
- Мене може свако да замени. Ја сам нико и ништа.
- Прошао сам пола града да бих пронашао одговарајући лек. То је најбољи доказ да је шетња добра за здравље.
- Жртва не зна где јој је дупе, а где јој је глава. Али не зна ни где су јој: срце, бубрези, јетра.
- Непријатељ је имао више ратних злочинаца од нас. То је још један доказ да ми не идемо на квантитет, него на квалитет!
- Дракула је живи доказ да и у ковчегу може грофовски да се живи.
- Непријатељ је повукао подмукао потез. Предао се без борбе.
- Купујем све што је смешно. Озбиљан купац.
- Судија је подмићен са обе стране. То гарантује поштено суђење.

Нинус Несторовић

У граду је толико поруџбина за убиства, да прави професионалци ни дању ни ноћу не дижу главу од посла. Свесни су да треба искористити тражњу и уштедети штогод за црне дане кад убистава не буде било у изобиљу као данас, и кад пресуши ова златна жица. Нема елитнијег хотела или ресторана за чијим столовима не пљуште убилачке погодбе и не заливају се затим рујним вином и пуцањем у ваздух. То-то-то-то-то! - весело одјекују рафали који потврђују добро закључени посао.

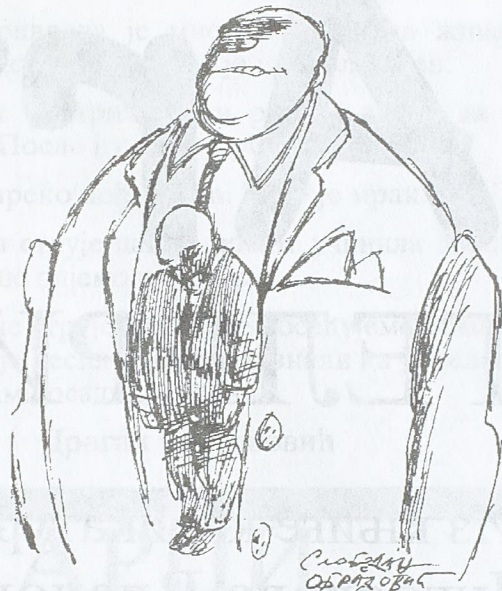
Е, сад, не би се могло рећи да и ја баш не бих имао кога да испратим у успомену, али мој прави излаз био би уствари да убијем себе. Тиме бих пра свега пребринуо одмах све своје, не

НАРУЧЕНО

мале, бриге, обрадовао своје дужнике, а ожалостио своје пријатеље-повериоце. Једном речи, био би то златан метак, пун погодак у срце проблема. Једина незгода је у томе што ја немам храбрости да сам извршим овај задатак, и што бих морао, дакле, да наручим своје самоубиство код поштењог, провереног и поузданог професионалца, који би без подсмеха разумео моје комплексе, и обавио, стручно, необичајну егзекуцију.

Овде, међутим, почињу да се постављају веома осетљива питања. За разлику од наручених убистава, која су такорећи законско средства плаћања у нашим данашњим условима, наручено самоубиство је једна теоријски веома неразрађена област. Пре свега, ако сте изнајмили свога плаћеног убицу, да ли се ово може назвати самоубиством? Чињеница је да ви јесте наручилац, али чињеница је и да прстом нисте мрднули, него сте само кукавички чекали, на готово. Да ли ће убица, који вам је извршио услугу, дозволити да се китите његовим перјем и да му нарушавате ауторско право, тако што ћете његов рад назвати својим самоубиством? Да ли ће такође моћи да вас убележи у рабош својих легитимних успеха, или ће ваш случај остати да му виси као

САМАМОУБИСТВО

нешто недефинисано и скоро ненормално? На крају крајева поставља се и питање тарифе: може ли хонорар бити једнак за једно обично, свакодневно убиство, као и за једно специјално смакнуће, фингирано самоубиство? Уз то, не можете ли чак налетети на неког патолошког типа који у старту презире сваку лаж?

С друге стране, опет, ако сте већ поштењо платили, није ли најприродније да би вам извршилац могао прогледати кроз прсте, не улазећи у теоријске нијансе?

Верујем да је и најдобронамернијем читаоцу јасно, после горе изнетих размишљања, да ништа више није онако једноставно као што је изгледало на први поглед. Имам ли ја право да узмем правду у своје руке, себично се држећи својих потреба и жеља, а занемарујући бројне и битне теоријске дилеме, које још ни приближно нису разјашњене? Посебно се поставља и питање саме уставности овог чина, а колико ми је познато Уставни суд се још није изјашњавао по сличним иницијативама.

Очигледно је да практично најцелисходније да одустанем од првобитне идеје, ма колико било привлачна и конструктивна, барем док се свестрано не размотре и образложе сви релевантни детаљи, како не би случајно остале извесне недоречености, односно како би се искључила могућност било какве накнадне сумње.

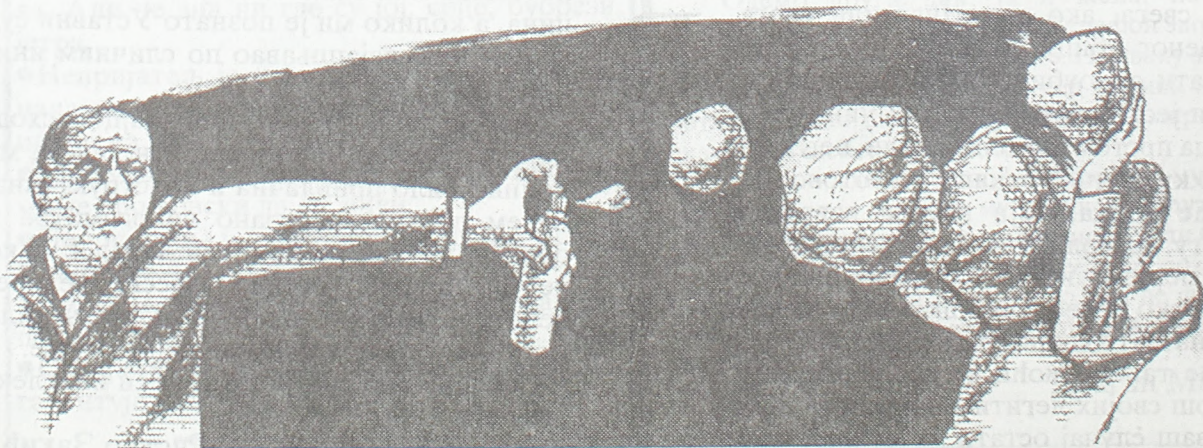
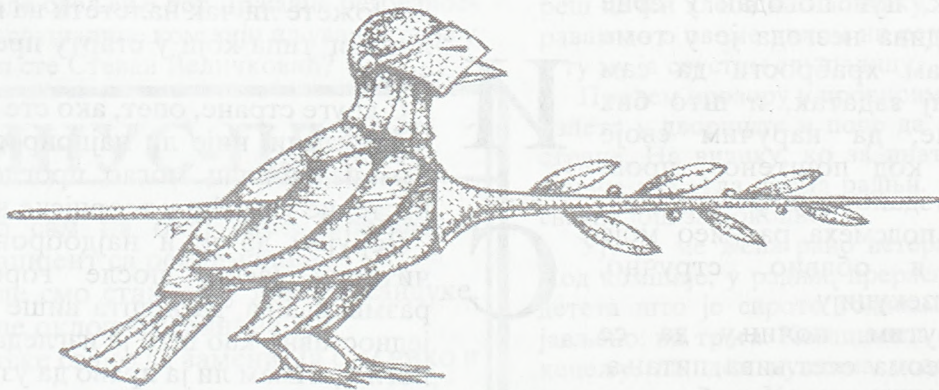
Тим пре што сам ја ипак неки интелектуалац!

Растко Закић

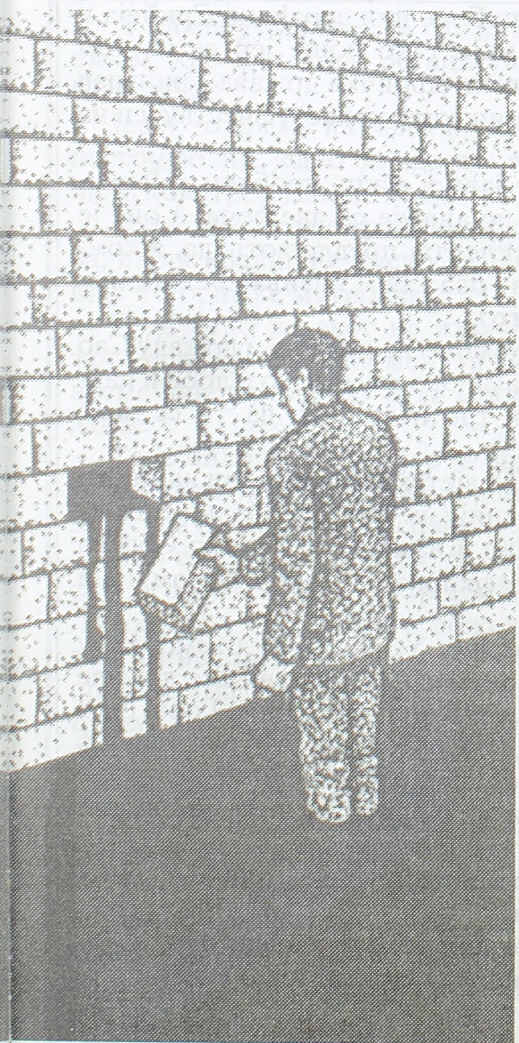
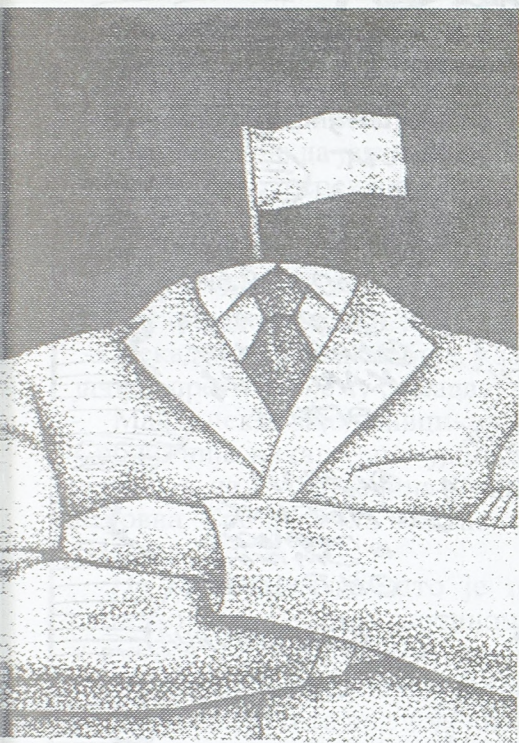
Art

ГЕЛЕРИЈА

Из књиге карикатура АРТ ГЕЛЕРИ
Југослава Влаховића
НИН, 2001.

СТРУЈНИ УДАР

- ◆ Елетропривреда је многим спасила живот. Број жртава струјних удара је преполовљен.
- ◆ Све док је рестрикција и редова знаћу да сам Југословен. После ћу бити Србин.
- ◆ Промена преко ноћи нема. Зато је мрак.
- ◆ Несташица струје нам је живот учинила лепшим. Сада још више пијемо и спавамо.
- ◆ Кад нестане струје из досаде посећујемо комшије. Да се ово није десило не бисмо знали да је телевизијски програм досаднији од њих.

Драган Огњановић

УДАРЦИ ГЛАВОМ

- ⓪ Народ доведен до просјачког штапа - добио је страшно оружје.
- ⓪ Сада свако велико Говно тврди да је било само гованце.
- ⓪ Дајеш главу? Дај шта даш!
- ⓪ Немамо више ништа, јер смо пристајали на све.
- ⓪ Мој џеп је дубок. Али празан.
- ⓪ У српском језику немамо реч за демократију. Она је нама страна.
- ⓪ Стали смо на ноге, јер смо престали да пузимо.
- ⓪ Кад год навучемо чизме, прођемо као бос по трњу!
- ⓪ Кројачи наше судбине оставили су нас кратких рукава.
- ⓪ Они што су нас дизали у небеса - спустили су нам на земљи.
- ⓪ Комунизам је једина остварена утопија. Ево ми смо се утопили.
- ⓪ Што сам старији - све сам ближи умрлим класицима
- ⓪ Ми грешимо непогрешиво.
- ⓪ Срби ће доживети шведски стандард - ако се преселе у Шведску.
- ⓪ Пушачи не живе доживотно.

Растко Закић

УДС

Израда да је Србима лакше да промене власт него назив државе.

Ето, дошла је најзад и демократија, а земља се зове исто као кад су владали тоталитарци и кад је то била нека друга земља.

Већински народ у свакој земљи зове се према својој држави: Бугарин је Бугарин, Француз је Француз и тд, што значи да смо ми Југословени.

То и не би било тако страшно да је то она стара Југославија, а овако испада да су само (и даље) Срби и Црногорци - Југословени.

Да ли то неко остави у аманет па се ни један председник тога не може отрести, још се увек не зна. (Као на пример: Чувајте ми Југославију и сличне глупости.)

Можда је у свему томе сметња Црна Гора, јер да нема ње у саставу СР Југославије, остала би само Србија која се не би могла звати СР Југославија да јебе оца! А како би се звала то би се одлучило на референдуму или конкурсу.

Но, пре тога је пожељно дати и ваљане предлоге. Већ су се у јавности чули неки предлози, као на пример:

МОЈ Милане!

*На путу у боље сутра у маказе упадају овце.

*С обзиром на оволике педере, нови светски поредак ће пре личити на возић.

*Ми видимо најдаље. Само не могу пушке толико да добаце.

*Код нас су правила игре слична шаховским. Важи принцип: такнуто - смакнуто.

*Хранимо се месом сопствене производње. Грицкамо заноктице.

*Понекад нам застане дах. Остало време дахнемо.

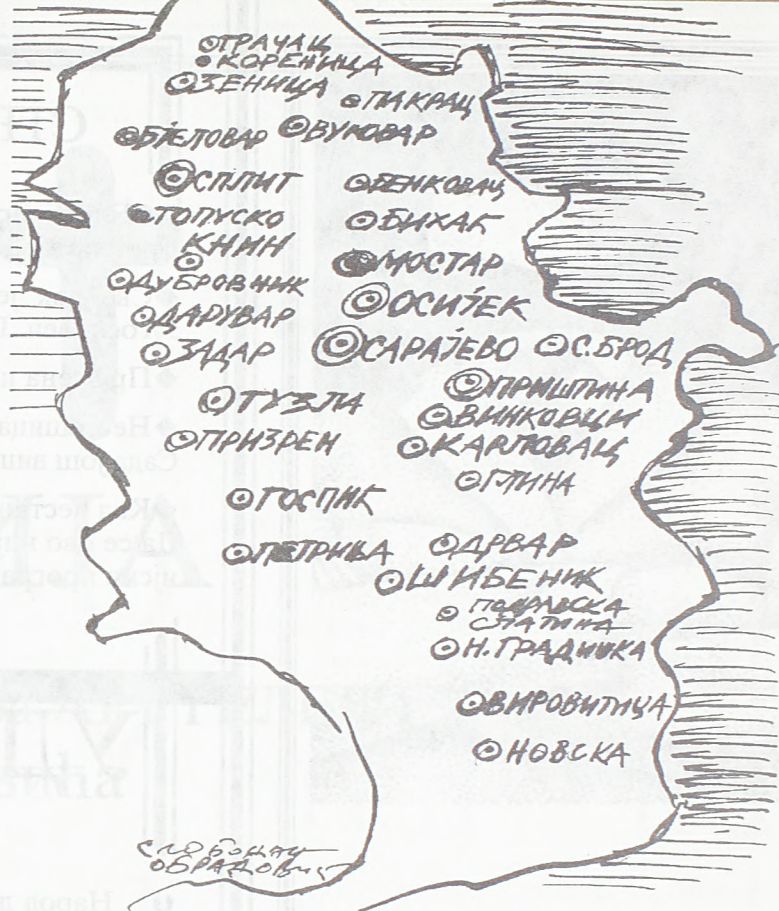
*Бедне пензије олакшавају посао поштарима. Потребно је смо да их убаце у шешир.

*Јебали су нас силом, сад ће с Милом!

*У ком смеру иде хајка зависи од опредељења паса.

*Било је зло и наопако. Сад је само наопако.

Милан Ј. Михајловић

Савез Србије и Црне Горе или скраћено Србија и Црна Гора што и није тако лоше јер се на том принципу зове и чувена афричка држава Тринидад и Тобаго, а шта су они гори од нас! (Учествују и на Олимпијадама.)

Међутим, ту се јавља мали проблем. Наиме, Црна Гора се овде појављује са две речи, а она је мања од Србије. Дакле, тај предлог отпада, а комбиновати речи из ова два назива република стварно није духовито.

Могли бисмо да узмемо на пример и државу Сао Томе и Принципе па да се зовемо Ђао Слобе и партије, али, јебеш га, где ћеш тако да ти се зове земља!

Руси су онолики Совјетски Савез свели на много мању Руску федерацију и шта им фали! Сад су Руси. Шта би фалило и нама да се зовемо Српска федерација (и ту педерација са Црном Гором нема шанси).

А по угледу на моћну УСА, могли бисмо нашу драгу земљу да назовемо УДС: Уједињене државе српске, па би ту могле да уђу: Црна Гора (ако хоће), Ужичка република, Крушевачка, Јужнопрушка, Колубарска, Великоморавска, Влашка, Дунавска и тд. Нормално, не бисмо имали педесетак, али десетак, сигурно.

Јесте, израда то на папиру лако, али је врашки тешко у стварности.

Најлакше је да се зовемо Југославија, а веома је тешко и компликовано да се зовемо СРБИЈА!

Миодраг Лазаревић

Средњевекавица

Па да кренемо онако како се то од нас и очекује... од средине.

Ако је тачно да је све што има почетак и мирише на крај средина, онда је тачно да је средњевековна Србија оно у чему се српски народ догодио далеко пре ове крајње Србије.

У срцу Балканског полуострва је и тада ударало јуначко срце Србије.

Некад јаче, некад слабије, у зависности од јачине претњи које су се надвијали над њом.

Мада неки заједљивци тврде да срце Србије није никада јаче ударало него што то данас чини, чињеница је да је средњевековна Србија била водећа сила у срцу Балкана

Па зато не чуди што је цео Балкан скончао са средњевекавштином и за собом у амбисе нововекавштине повукао читаву Европу која се није хтела одрећи територијалног интегритета над водећим силама.

У то време Србија није била обична водећа сила, попут ових данашњих. Србија је била таква сила да је пред њом гравитација падала на колена.

А највећу заслугу за то је имао комунизам, као и његови остацци укључујући и СПС и Јул.

Јер у то време на овим просторима није постојало ни једно ни друго и треће, ни било које тројство, осим Свете Тројице.

То је било време традиционалних бракова, па ни коалиције нису убрајане у значајније историјске мутибаре.

И да неко из овог не извуче погрешан закључак, треба напоменути да ни у оно време није било лако бити Србин у Србији данас.

То је било немогуће јер је онда све било боље, само зато што Србија данас још није забасала на историјску сцену.

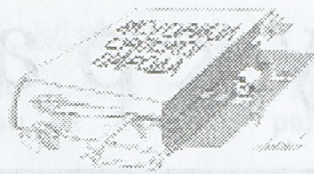
Ако си тада био Србин, то си могао бити само у средњевековној Србији некад.

Ако си у оно време и пожелео да иступиш са неком политичком платформом на принципима *Тако треба, Јул је кул, Где су српски кали ту су српски вадикали*, то није било могуће јер је средњевековна српска држава била организована.

И то не по принципу којекаквих мирољубивих коегзистенција.

Него монархија, бре.

Дакле, монархија, бре... на челу са владаром, који је могао да буде краљ, кнез или деспот, али да ни у једном минимуму не иде испод царског.

А да су сви други у милиметар пратили царског потврђује и то што су српкиње биле много задовољније од ових данас.

Да нису биле задовољније, своје незадовољство би, попут српкиња данас, демонстрирале укључивањем у „будимо парламентарни“, дневников додатак и остале политичке токове.

А у српском сабору би тако врвило од незадовољних жена, да се сабор ни по чему не би разликовао од данашње скупштине.

Српски сабори су имали црквено-световни карактер, па су се бавили како верским тако и световним питањима, остављајући при том нормалном женском свету да се бави женским питањима на лицу места.

Дакле једино тамо где их и има смисла постављати. У кревету, сенику, забрану, бранику и где год је онда било згодно место за тако нешто.

И никако шире.

Јер кадгод се женско питање рашири то озбиљно доводи у питање мушко питање.

Сарадњом цркве и државе, сабори су допринели свести о народном идентитету, којег је касније црква овековечила.

Али, да сумње неких данашњих делегата који у скупштини воде за прса од осталих, нису баш испразне, потврђује и то што је и оваква српска држава доведена до распада.

Узрок овог распада није било рођење највећег српског сина, па се зато и не везује за Дан Младости, него за целу 1355-ту и смрт цара Душана.

Чињеница да ондашњи саборци нису веровали у „и после Тита Тито“, је учинила да се после ове смрти сабори нису могли одржавати као да до смрти није ни дошло.

Поучени последицама веровања у Тито после Тита, Срби су се 1389-те потрудили да више ником не падне нешто тако сулудо на памет и победу на Косову извели тако да из ње изнесу само пар значајнијих српских глава, а државу којој би једног дана могао да буде и Милошевић после Тита, препусте без борбе.

И тако је српским саборима дошао крај баш у време кад су слична тела у западној и средњој Европи могла само да маштају о оваквим демократским окупљањима.

(наставиће се...)

Невен Шијаков

- *Бивши режим ми је завлачио руку у џеп, а ја сам му завукао на прошлим изборима!
- *Политичари су нас увукли у све ово, да би стекли све оно!
- *Прошлост нам је толико црна, да ће нам свака будућност бити светла!

Горан Докна

- *Српска прозивка: ја немам, ти немаш, њега нема!
- *Свака птица своје јату лети. То је посебни доживљај за ловце!
- *Кренули су од нуле али пуних кофера!
- *Ставите главу на пањ и реците шта вас мучи!
- *Сагнуо сам се да подигнем сапун. Све остало је сапуница!
- *Моја жена гаји добре комшијске односе. Више пута сам је затекао у томе!

Драгољуб Дуре Николић

- *Данас имамо час ћутања. Ко се јавља за реч!
- *Венчање се одлаже. Трошкови око развода брака много су скупи!
- *Немам деце. Нисам смео да поновим очеву грешку!

Жарко Пинтарић

- *Ма какав Хаг, шаљите га у Чачак!
- *Американци! Само вас гледамо.

Павле Тончић

- *Европа се вратила Србији, пре него што је Србија дошла себи!
- *Међународна заједница нам отвара сва врата - побиће нас промаја!
- *Србија је пронашла излаз. Користи службени улаз!

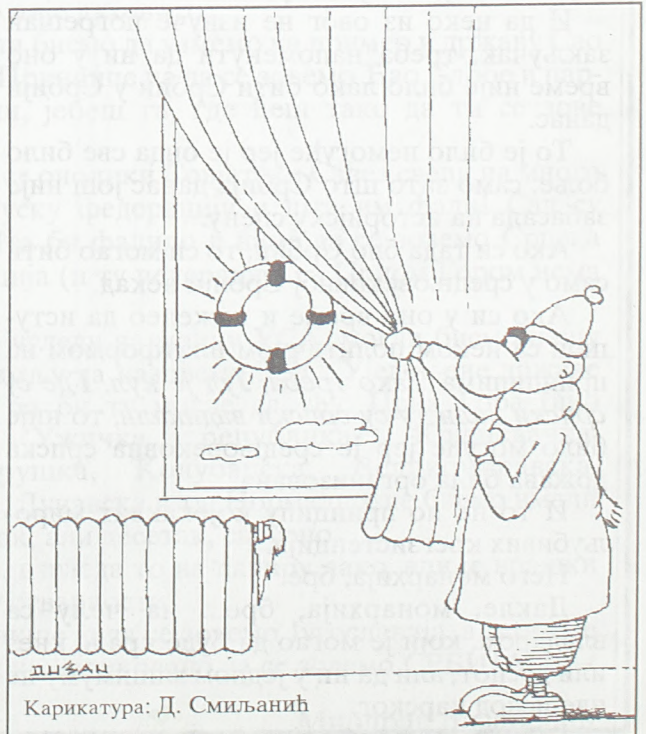
Андрија Лаврек
Сличности и разлике
Јован Дучић - покојни великан
Ивица Дачић - сасвим супротно

Верољуб Јовановић

- *До сад смо све решавали са два прста, а сад је и песница дала свој велики допринос.
- *Слажемо се да је извршен пуч, пукла је брука.
- *Спремни су да изађу на суд историје, али да народ не буде сведок.

Александар М. Деветак

- ♦Бацио сам поглед. Шта ће ми у овој помрчини!
- ♦Ми бисмо сада све. Остало, кажу може и касније!
- ♦Артериосклероза је догађај за памћење.

Карикатура: Н.Оташ

Милан Миливојевић

- ♦ Оставку не подносим! Штавише, мрзим је!
- ♦ Нисмо изабрали најбоље. Ја, на пример, нисам био чак ни предложен!
- ♦ Изразио бих своје неизмерно задовољство, али нећу да се изражавам.
- ♦ Имамо власт у рукама. Ухватили смо је на делу!
- ♦ Тек на суду сам видео да сам потпуно безосећајан. Уопште се нисам осећао кривим.

Јеленко Ранђеловић

- ♦ Ако владар влада неограничено, народ му је ограничен!
- ♦ Глумац одглуми улогу ратника, а онда погине у позоришном бифеу!

Владимир Кусовац

- ♦ Јахали су ме и Курта и Мурта. Питам се ко је сад на реду?
- ♦ Владика Филарет је одржао молебан за спас Савезне Изборне Комисије и поклонио им бројанице.

Стеван Р. Стевић

- ♦ Многи нису ни чули за *проклету авлију!* А ми ту живимо...
- ♦ Ако је рад створио човјека, онда је прековремени рад створио жену!
- ♦ У животу, прави одговор је увијек НЕ. Све друго је дипломатија.

Ивана Срећковић

- ♦ Живим живот у Србији пуних плућа и празног стомака.
- ♦ Мајмуне, дигни главу, не стиди се што ниси човек!

Радмило Б. Мићковић

- ♦ Бивши вођа је био распет између две димензије. Жртвовао је простор ради куповине времена!
- ♦ Свечано помирење полиције и народа радно су прославили једино пљачкаши!
- ♦ Од Турака смо се бранили пет векова, а од Европе само десетак година!

Анђелко Брдељанин

- ♦ Пошто народне кухиње код нас нису популарне, има предлога да се отворе у Бриселу, Њујорку, Бечу, Женеви...
- ♦ Политика је вештина могућег, али наши политичари су се толико извештили да постижу и немогуће.
- ♦ Отказује се пут у комунизам. Нико не испуњава услове конкурса за вођу пута.
- ♦ Прво је било повуци-потегни, а онда су потегли питање повлачења.
- ♦ После дванаест година, по Кертесу: -Ако се ја као Србин не бојим Америке, зашто би се Руси бојали?!

Драган Шушић

- ♦ Они су легално изабрани, али су још легалније најурени.
- ♦ Нису они криви за пораз на изборима. Народ их је издао!
- ♦ Не плашим се ја за будућност, него за себе!
- ♦ Иронија судбине: победио свет, а изгубио од својег малог народа!

Илија Васић

- ♦ Радиће они по закону. Само да усвоје измене и допуне.
- ♦ Па шта ако је хомосексуалац. То је његова унутрашња ствар.
- ♦ Сви обећавају боље сутра. О нама данас нико не мисли.

Црногорске политичке (не)прилике

ИНОВИРАНА ПЛАТФОРМА:

ДОВИЂЕЊА НА ИСТ РИВЕРУ

Када прије четири године на страницама "ЈЕЖА", послје пуних 100 година, обновисмо излажење листа "ТИШАР" мене задужише, да у складу са карактером листа, дакле из нешто искошенијег угла, пратим дешавања на црногорској политичкој сцени. Временом је од тога настала колумна са надсловом: Црногорске политичке (не)прилике. Једно вријеме све се мање више одвијало без неких већих тешкоћа. "ЈЕЖ" је излазио седмично а догађања на политичкој сцени без већих тензија и у једном скоро би се могло рећи уравнотеженом ритму. Политичари су се трудили да оставе утисак озбиљности, одговорног и толерантног односа. А онда, постепено, па све више и више почеше да се појављују и гомилају тешкоће и проблеми. "ЈЕЖ" је успорио са излажењем. Од недјељног прешло се на петнаестодневно излажење. Потом је постао мјесечник. С друге стране дешавања на политичкој позорници, бурна а не ријетко и драматична одвијала су се уз велико убрзање, а често смењивала као на филмској траци. Ако се томе додају невјероватни обрти задивљујућа

политичка еквилибристика, блиц потези за Риплија и поступци и понашања која је на било који начин било веома тешко довести у везу са логиком и здравим разумом, онда је схватљиво да је у таквим условима прављење хронике догађаја за лист који излази као мјесечник веома незахвалан посао. Значајан догађај, само десетак дана касније, постајао би потпуно деактуелизиран и дјеловао попут времеплова. Читалац таквог текста би са доста разлога могао посумњати да му се у рукама нашао неки стари број листа. Уосталом, ево. Непосредно прије ових последњих савезних избора у Будви је, на највишем нивоу, одржан састанак челника актуелне црногорске власти и демократске опозиције Србије. Констатована је истовјетност гледишта и интереса и изражено увјерење да ће се послје рушења Милошевићевог аутократског режима створити услови да се на бази платформе црногорске владе створи нова, равноправна заједница двије братске републике. Црногорски челници су изразили жаљење што из принципијелних разлога Коштуници не могу помоћи гласовима, али су обећали пуну моралну и логистичку подршку. Већински демократски народ Црне Горе 24.

септембра држаће му палачеве. Недјељу дана послје избора и велике побједe демократске опозиције све се тумбе преокренуло. Ка да ништа ни зборено није, што би рекао пјесник. Избори су били нелегитимни и нелегални па су такви и њихови резултати. Коштуница није предсједник државе. Држава која не постоји не може имати предсједника. Југославија није држава већ фикција и провизориј. Живео Коштуница, доље Коштуница. Уосталом у Србији се ништа није ни промијенило. Истина Милошевић је срушен, али је остала милошевићевска свијест. Примјећује се да су неке великосрпске аспирације према Црној Гори послје избора чак и у порасту. Неправедно је сва зла, понижења и оспоравања Црне Горе везати само за Милошевића. Коринени су много дубљи. Сазрело је вријеме да се прољетошња платформа Владе Црне Горе о новом државно правном статусу заједничке државе модификује и доради. У ком смјеру даље треба ићи јасан путоказ дају све чешћа испитивања јавног мњења. За заједничку државу са Србијом 20%, за самосталну, независну и међународно признату Црну Гору 80%. Онај ко се не учи на грешкама грешке понавља. Ни досад нам

заједничка држава са Србијом, а било их је три ништа доброг није донијела. Прије неко вече на телевизијском округлом столу водитељица поставља питање: шта је Црна Гора добила а шта изгубила уједињењем са Србијом 1918. године. Један рече, добила је шаку жита а изгубила слободу. Други рече, добила

је зло и репресију какву не памте ни окупациони режими. Времена за губљење више нема. Референдум, па столица и крсташ барјак на Ист Риверу.

Црна Гора друге нема.
Иду дани.

Драго БОЈОВИЋ

ИЗ ПР(А)ВЕ РУКЕ

◆ Југославија постоји. Али се не види голим оком.

◆ Кад смо се ми борили против Милошевића, ви се нијесте били ни родили

◆ Једино је Југославија изградила социјализам с људским ликом и просјачким штапом!

◆ Част изузецима.

Правила нико не поштује.

◆ Ако лаже коза, лаже и рог!
Коалициони су партнери!

◆ Стари Словени су се доселили на Балкан, млади су одселили!

◆ Многи од непокретне имовине имају само - родитеље!

◆ Само објешени умиру исправно.
Остали прилегну!

Радомир
РАЦКОВИЋ

Карикатура:
Стабор

НАШЕМ ПРЕДСЈЕДНИКУ
ПРВО ЈЕ КИЧМА ПОПУСТИЛА

М. Јовић

Романи у праху

◆ Малог човјека лако испуштају из вида, али не и из шака.

◆ Није само Марко касно на Косово стигао.

◆ Човјек се хвата за главу тек кад је изгуби.

◆ Горим, дакле, свијетлим.

◆ Не руше куће, него их дижу -

ЕКСПЛОЗИВОМ.

◆ Све је постигао, а нидочега није дошао.

◆ Окренуо сам се себи.
Кад тамо - НЕМА МЕ.

◆ Мир је склопљен,

на обострано незадовољство.

◆ Све су рибе нијеме, осим сомова.

◆ Неписмени не могу потписати ни смртну пресуду.

◆ Пао сам на испиту -
поставили су ми стамбено питање.

Мијо
МИРАНОВИЋ
- ГРОФ

У БРИШУЋЕМ ЛЕТУ

→ Од кад су сви наши, не знам који ми је мој.

→ Како стоје ствари, још ће нас убиједити да смо преживјели.

→ Код нас, као да је рођење кривично дјело, за доживотну робију.

→ Како је тешко бити први, најбоље зна други.

→ Господе опростиш ли им, не знаш шта чиниш.

→ На преломне тренутке највише рачуна онај кога батинају.

→ Само овако луд народ, могао је да покаже толику разборитост.

→ Ја имам редовну исхрану. Једем се изнутра.

→ НАТО је брзо увидио да узалудно бомбардује Црну Гору, јер ми смо се на вријеме склонили у подземље.

Владислав Влаховић →

Карикатура: С.Срдић

Карикатура: Краупа

Карикатура: А.Берсани

Карикатура: П.Гуглета

Карикатура: Краупа

Вивисексџа

ХУМОРНЕ МИСТИ

*Увек сам био за промене! Кад год се променила власт, и ја сам!

*Лако је било опозицији да победи кад се удружила са народом. Победи сам ако си јак!

*Докле то медијско једноумље?! До јуче се нигде нису чули поштени, а сад ућуткујемо лопове!

*Народ споро схвата. Комунисти су потрошили 55 година док су га убедили да је освојио власт.

*Небески народ се све више меша с обичним народима. Ето шта нам чини нова власт!

*Бивша власт је за частан компромис: не одузимати стечено, а дати и новопеченима.

*Спала књига на три слова: ДОС.

Витомир Теофиловић

25

Број 2891

ШАРЖЕР МОЗГУ

Раsturите се, да знам на чему сам!
Упорно вежбавам вишестраначко једноумље!
Преврат не значи тумбе!
Млади вас гледају, ја вас чекам.
Договор кућу гради док је не прегради.
У лавиринту, сви путеви су наши.

Бане Јовановић

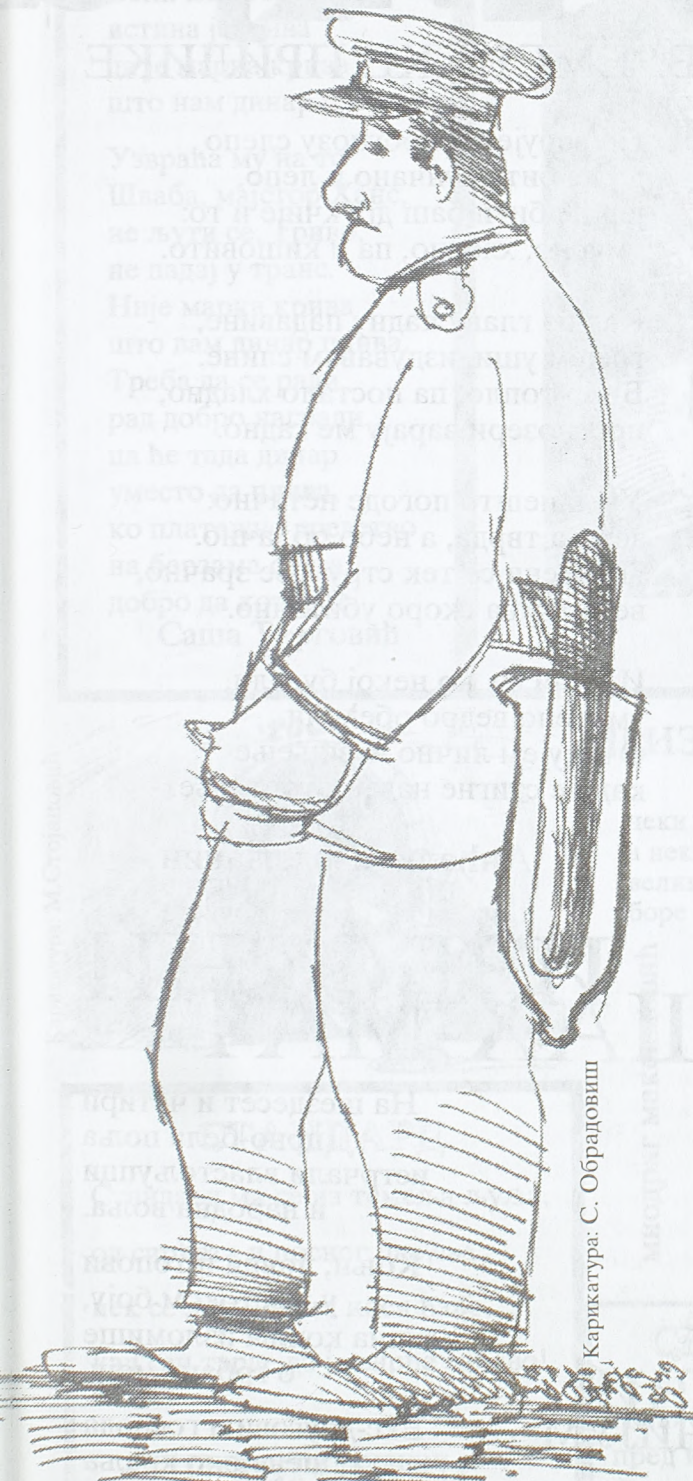
П О С Л Е Д Њ А В Е С Т

Ускоро ће - јављају из Подгорице - изаћи из штампе Никчевићева „Грамматика црногорског језика“, затим Шоћова књига „Романске и грчке посуднице у црногорском језику“ и „Црногорски језик у Горском вијенцу“ аутора Жарка Ђуровића.

Ако се тако настави, а сва је прилика да хоће, вероватно се неће дуго чекати и да се у подгоричким књижарама појави ново, критичко издање „Горског вијенца“, у коме би на почетку писало: „Посвета праху оца Монтенегра“!

Д.М.П.

Карикатура: С. Обрадовић

СВЕ ШТО ИМАМ СВОДИ СЕ НА НАДУ

Под овим небом,
надасве сивим,
не знам више
како да преживим.

Од првог до првог
бројим сате - дане,
купујем само
сурогат хране.

Јефтине дројке,
сиће-поситнице,
путујем најдаље
до суседне улице.

Псујем живот,
парламент, владу...
све што имам
своди се на наду.

Русомир Д. Арсић

ЛЕНЧУГА

Живим на Цетињу
Мучим муке тешке,
Од врата до лифта
Морам ићи пешке.

Душан Јочић

ВРЕМЕНСКЕ ПРИЛИКЕ

Не верујем у прогнозу слепо
да ће бити сунчано и лепо,
јер ће бити баш друкчије и то:
тмурно, хладно, па и кишовито.

Кад на главу падну падавине,
грејем уши, издувавам слине.
Било топло, па постало хладно,
прогнозери варају ме гадно.

Увек нешто погоде нетачно:
земља тврда, а небо облачно.
Промени се тек струјање зрачно,
ветар дува скоро убитачно.

И мени су, ко некој будали,
умерено ведро обећали.
Очекујем лично извињење
кад не стигне нагло отопљење.

Анђелко Ердељанин

КАКО СЕ ПРАВЕ ДЕЦА

Треба ли деде и бабе
брачних кревета да се дограбе,
па младим брачним паровима,
тако им свеца,
конкретно да покажу
како се праве деца?!

Саша Ђерговић

ИЗБОРНИ ШАХ-МАТ

На шездесет и четири
црно-бела поља
истрчали властољупци
и народна воља.

Коњи, ловци и топови
у жестоком боју,
силна копља изломише
о грбачу моју.

Екс-другови и господа
шене око краља
а пиони питају се
зашто то не ваља.

Краљ победник говор држи,
нешто црно-бело,
а пиони, покошени,
цвиле невесело.

Анђелко Ердељанин

НОВИ МИЛЕНИЈУМ

Нови миленијум ће
обележити

неки нови типови
којима ће у глави бити
уместо мозга
микро чипови.

Павле Тончић

ДА Л' ЈЕ МАРКА КРИВА

Вели мајстор Трива
истина је жива
да је марка крива
што нам динар плива.

Узвраћа му на то
Шваба, мајстор Ханс,
не љути се, Триво,
не падај у транс.
Није марка крива
што вам динар плива.
Треба да се ради,
рад добро награди
па ће тада динар
уместо да плива,
ко платежно средство
на берзама света
добро да котира!

Саша Ђерговић

Карикатура: Стабор

Карикатура: М. Стојановић

ПРИЗЕМНА ПЕСМА СА ПРИЗЕМНИМ ИСХОДОМ

неки бујне косе неки само с брадом
а неки са оба ликују одличја
велики пред собом с лица и наличја
боре се лавовски ко јавно ко кралом

богати телима испред и одстрага
гвире ка другима у себе нагнути
старачки распусни ко суварци крти
нуде се времену нек мери и вага

и пролазе дани вреле мисли хладе
распаљене живе прегрејане претке
вребају се зорно спарушене наде

а могло је све то друкчије да кључа
од пламена што се разви с дна крлетке
али место ватре планула је туча

миодраг максимовић

СТАНДАРД

Стандард ми се из темеља љуља,
од сирћета и посног пасуља,
нек се љуља да га носи ђаво,
кад сви тврде да је сирће здраво!

ПРЕСТОНИЦА

Шта то нашој престоници фали,
пола нова, а пола је стара,
сваке ноћи чују се рафали,
или груне нека кашикара!

Милорад Шојић

СЕОСКА ИДИЛА

Лепа села лепо горе
пред изборе.
Странацке су запаљене ватре,
комшија би комшију да сатре.
Међу се се хоће да поморе
пред изборе.

ИЗАБЕРИТЕ

Од избора два путаћа:
једним „волво“, другим „фића“.

Тома Славковић

ФАВОРИТ

Што се крађе тиче
био је много вредан
а сад је за затвор
фаворит број један.

САТИРА

Сатирично перо
никога не шљиви
сатиричар умире
а сатира живи.

Драгољуб
Дуре Николић

КУЧЕЋЕ МЕСО ИСПОД САЧА

Паса је код нас увек било. Нарочито по селима. У последње време и у граду престиж се почео мерити по псима. Свака имућнија кућа имала је кера. Обично расног са педигреом. Да се деца занимају, а нису били на одмет ни газдарицама. Све док није наступи дан Д. Тада се већ није имало од чега живети. Нити крај с крајем саставити. Па су наравно, на удару били први пси. Одједном су преплавили Београдске улице и паркове. Гладни, почели су нападати и људе. Шинтерске службе имале су пуне руке посла.

А онда су стигли Они. Прво их је било десетак хиљада. Да би се за пола године број попео на педесетак хиљада. Да би се за пола године број попео на педесетак хиљада. Незванично се сазнаје да их данас у Београду има скоро осамдесетак хиљада. И сваким даном их је све више и више. Само гмижу као мрави... Највише их је у Новом Београду у блоку 70,

где су кажу и добили своју четврт. Од њих иде шверц на све стране. Нема продавнице у блоку 70 да те из ње не гледају косе очи...

Њих је у Београду све више и више, а кучића је по улицама и парковима све мање и мање. Додуше, нигде још званично нема псећих месара, али да псеће месо иде као алва, иде. Кућни љубимци замркну, али не освану. Кажу да је у њиховој земљи псеће месо исто што и код нас јагњетима испод сача. Месо од мачака, као и месо ок пацова и мишева, су код њих исто, што код нас срнетина или месо од зеца. И ако се овако настави, ускоро се лавез по нашим улицама и парковима више неће чути, а псе ћемо опет моћи видети само у зоолошком врту или код баке и деке на селу.

Шинтерска служба ускоро ће затворити своје капије...

Али шта ћемо кад нестане паса...

Митар Митровић

Карикатура: В. Катић

ПАСУЉОМАНИЈА

Дошло је време кад пасуљ више није прост као што је некад био. И мада се ни у чему није променио 1 кг истог данас кошта готово као 800 гр. млевеног меса. Ако у један богатији пасуљ зарони око по киле ребараца онда један већи лонац овог јела прелази 300 динара, за које неко нежално ради и пола месеца.

Колико је и свет био упућен у српску „пасуљоманију“ доказују многи пакети овог еликсира за варење који је највише стизао на адресе просветних радника у виду хуманитарне пошиљке. Просветни радници су се појавили на тржишту као главни препродавци овог артикла што је допринело да пасуљу скочи цена. И тако све до данас када је она далеко изнад цене рада јефтиних просветних радника.

Да смо толико волели суљпа је његово често кркање у протеклих десетак година. Таманили смо га ради снаге и умних способности, кували чак и недељом у виду свечаног ручка, мењали му облике у празан, густ, редак или пребранац. Али ако! То нас је разликовало од оних који су јели само месо,

па док је њих њихова храна уништила, нама је наша дала снагу.

Колика је жудња била за пасуљом говоре и лица политичара по скупштини. Зар, примера ради, Шешељ на заседању скупштине не изгледа као човек који жуди да кући жени каже: Сипај ми још два тањира! Или тај поглед бившег председника Слобе који као да каже: Ех, да ми је која кашика пасуља у овим тешким моментима, па да позовем Данг Цу Манга и Хо Сан Сунга и да се слатко опасуљимо.

Или рецимо овај други Војислав, Коштуница бре, кад би дао неку изјаву о пасуљу дао би је овако: „Пасуља и поштења никад се нисам стидео!“

То су праве речи што сваком Србину, па био он и просветни радник, дају одраз предака који су радо јели спрски пасуљ уз шаку православне духовности.

И зато ако нешто код Срба нема алтернативу онда је то пасуљ.

Зато не чуди висока цена пасуља.

Јер, ово је време опасуљивања.

Данијела Станковић

ИСТОРИЈСКИ ТРЕНУТАК

Од раног јутра ка аеродрому се кретала непрегледна колона људи. Аеродромска зграда већ одавно била је дупке пуна раздраганог народа. На све стране виориле су се заставе. На писти се играло коло.

-Кад стиже? - распитивао се бркајлија са качетом.

-Само што није! - добацио је у пролазу кривоноги чикица, поносно истичући транспарент на коме је била исписана порука добродошлице.

-Ми из Организационог одбора добили смо информацију да стиже по реду вожње. - миран је био човек са лептир машном.

-Јао мајко кад сам и ово дочекала! - брисала је сузе крајем мараме дебељушката жена са мини валом.

-То се могло и претпоставити - мрмљао је средњовечни члан академије наука зачешавајући ћелу.

-Ма знао сам, људи! Знао сам да се једном мора вратити. Па ово је његова земља. Ту су му сви преци живели - уверавао је присутне младић обучен у народну ношњу.

-Какав му је само отац био! - огласи се бркајлија поново

-А оне стоке га протераше ко да није нашег рода.

-Злочинци, изроди! - дрекну чичица са транспарентом.

-Чула сам да му је син много леп - рече сетно шатирана тинејџерка.

-Него шта! Права момчина! Послали ми за празник породичну фотографију, исти деда, ја кад вам кажем! - рече момак у народној ношњи.

-Ма људи, дал ће га ови гадови пустити да уђе без пасоша? - био је забринут човек у радничком комбинезону.

-Мораће, прошло је њихово! - намргодио се бркајлија стежући шаке у песнице. - Доста су они нас терорисали!

-У праву сте. Имамо информацију да ће све бити у реду - рече представник Организационог одбора.

-Да не оборе авион? - запита се наглас жена са мини валом.

-Ха! - презриво каза средовечни господин. - Види се да сте неупућени. Војска је од синоћ прешла на нашу страну. Рекли су да више неће служити ненародном режиму.

-Прешла је и полиција - додаде шатирана девојка.

-Него шта ће него да пређу! - узвикну чичица са транспарентом. - Па не могу ни они против народа!

-Народе, тишина, да чујемо!

-Јутрос око пет ујутру онај њихов побего из земље!

Аеродромским холем завлада хистерија.

-А она његова - покушавао је да надјача дреку младић у народној ношњи - јел и она отишла?

-И она! Сад јавили!

Просторију заплусну нови талас одушевљења.

-Да Бог да се никад не вратили! - прокуну жена са мини валом.

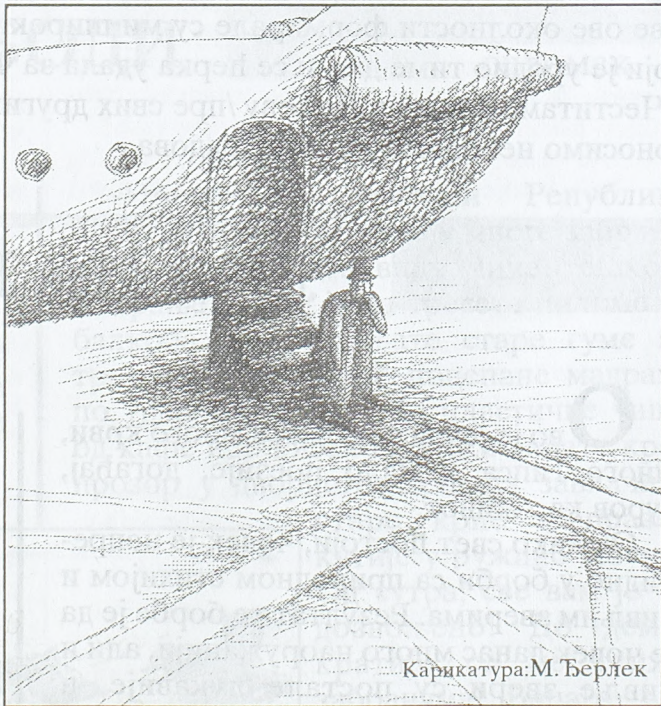
-Неће, неће - рече убеђено члан Организационог одбора. - Не би им народ то дозволио.

-Браћо, браћо! - викнуо је из свег гласа бркајлија показујући прстом у небо - Ево га слеће!

Маса похрли ка улазу.

-Ово је историјски тренутак. - рече свечано академик.

Бојан Љубеновић

Карикатура: М. Берлек

По Матеји...

Затвореници су једночелијска бића.

Гравитација ни сељаке не привлачи више.

Какав болесни ум, код оног без мозга.

Кад плаћате главом, и дупе најбебе.

И луди су збуњени.

Заостали смо у развоју. За нама је једино двадесети век.

Нема више Слобе. Сад може свако да нас бије.

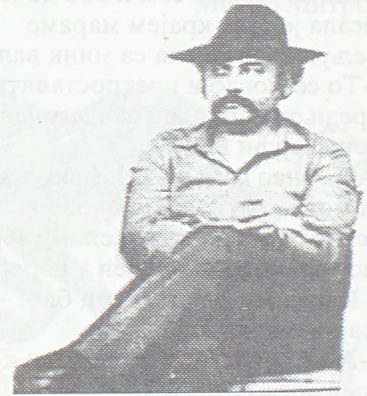
Драган Матејић

60 ГОДИНА ЈОРДАНА ПОПОВА

У овом броју „Ошишани јеж“ Вам представља г. Јордана Попова, члана уредништва софијског хумористичког листа *Стршел* и председника Асоцијације балканских сатиричара, који 5.06.2001. године пуни 60 година. О себи Јордан Попов каже:

„Рођен сам у центру Софије, ул. Софроније бр.24. Сви другови у детињству били су ми Јеврејчићи и Јерменчићи. Отац, Софроније, који је носио име као и наша улица, непрестано се дружио с белогардејцима, његовим хористима у цркви „Св. Никола“. Газдарица нам је била Цинцарка, а изнад нас је живео Албанац. Све ове околности формирале су ми широки видокруг, који је уродио тиме да ми се ћерка удала за Финца...“

Честитамо Јордану Попову /пре свих других/ јубилеј и доносимо неколико његових радова.

Јордан Попов

ЛОВ НА ВЕПРА

Ово је један догађај са много крви, много гипса и мало поезије, догађај, суров као живот.

Од како свет постоји, човек је непрекидно у борби са природном стихијом и дивљим зверима. Резултат те борбе је да је човек данас много наоружанији, али и дивље звери су постале лукавије, и понекад искрсну тачно оданде, одакле их не чекате. Не може свака дивља животиња да рачуна, да ће је борац за права животиња Брижит Бардо заштити и због тога се боре ноктима, копитима и зубима за преживљавање.

Ево каква се драма, према причи очевидаца, одиграла на Тетвенском Балкану.

Изашли су ловцу у лов на вепра.

Време је зимско, снежно и по белом покривачу вепар је оставио трагове. Керови прате траг, ловци, задувани прате керове, исплазивши језик двоструко више од њих. Баја Спас, или господина Спасов, зовите га како хоћете, са надимком „Чифте“ одавно је намерачио једну крупну зверку, црног вепра, желећи да га поткачи са два патрона. Потера је дуга и изнурујућа. Пушке су напуњене. Залутали зека мирно пресеца пут баја Спасу, али ловац и не помишља да пуца, његов циљ је - вепар. Ех, какве ће мале кобасице да направи од његовог меса... Па ће да му препарира главу и обесиће је изнад камина у викендици... А за то време, вепар трчи негде напред, врлуда, тешко дише. Од свих ствари на овом свету он највише мрзи керове и зато,

када га је Спасетов кер покушао да угризе за ногу, вепар га је наглим покретом оборио и притиснуо, овај је заскочио жалостиво, вепар га је распорио, снег се обојио крвљу. Спас диже пушку и пуца - први пут, други пут. Вепар се сурвава на снег, котрља се по земљи, поново скаче на ноге и јуриша на ловца с таквим бесом и мржњом да Спас не стиже да поново напуни двоцевку. Покушава да се сакрије иза једног дрвета али црна звер је за неколико секунди код њега, обара га на земљу и ломи му ногу. Спас вади свој ловачки нож, спреман да се брани од рањене и разјарене звери. Два хитца су ранила вепра и он је сав у крви. Убрзо се вепровој и псећој крви придружује и човечија, - веприна је завртела Спаса као чигру, наносивши му нове ране. Друга двојица ловаца гледају драму, али не смеју да пуцају, да не би убили друга. Па ипак, мора се рескирати, чују се два пучња, а затим још два.

Вепар пада мртав. Ловци полажу у једно ћебе настрадалог друга и носе га до ципа. После тога ће се цип вратити још једном да узме и вепра. Спас има сломљену ногу, сломљену руку, три напрсла ребра поцепано уво и многобројна унутрашња крварења. Стављају га у гипс, зашивају. Враћа се да се опоравља код куће. Добио је лавовски део вепра. Седи са својим пријатељима ловцима за трпезом. Пред сваким је порција вепровине са киселим купусом. Спас не може да једе сам - рука му је у гипсу. Жена му отсеца парченце мяса и ставља му у уста, он само треба да сажваће. Он жваће, а свеже зашивено ухо му мрда сладострасно. Пошто је отпио гутљај вина, Спас говори:

-Ала смо удесили ту веприну, а?

Ловци се смејуље, а жена му одлази у кухињу и плаче.

САН О СЛОБОДИ

одломак

Пред два дана био сам на коктелу, много сам појео и приснио ми се доста ружан сан. Сањао сам да сам министар-председник Бугарске, а не Иван Костов. Телефонира ми преизидент И поручује ми да се обратим нацији, а ја пошто сам први пут министар-председник и немам искуства, питам га:

Шта да им говорим?

О демократији у најширем смислу речи.

Е, па, добро, ако треба.

Долази телевизијска екипа, једна ме пудерише, друга поправља државну заставу иза мене, трећа ме брзо пољуби у уста, ја је гледам, згодна, насмејана. Стао сам пред камере И изјављујем:

Карикатура: О. Локтев, Украјина

-Поштовани грађани Републике Бугарске, вас притискају многе забране, које вам свакодневицу чине тешком. Забрањено вам је да тресете ћилиме са балкона, да остављате старе гуме на тротоару, да бацате поцепане мадраце по травњацима или да пластичне чаше од кафе или киселог млека бацате кроз прозор у двориште, или да завлачите старе крпе и празне кутије у ружино жбуње. Од сутра, све вам је то дозвољено! До демократије се не стиже забранама! Бацајте све што вам падне напамет и куда вам падне напамет, ви сте слободни људи!

Другог дана гледам - све што сам рекао постало је реалност!

Д Р А М А   У   Л О В У

Прича из ловачког живота

После обилате вечере у дому старог писца и великог ловца, пошто смо уживали у зечијој паштети и сретини са кнедлама у деликатном тамном сосу, наш домаћин нас понуди Коантроом у малим кристалним чашицама и дебелим хаванама Монте Кристо. По зидовима су висили јеленски рогови, сведочећи о некадашњој снази и моћи њихових власника. Под будним оком ведрове главе, опустисмо каишеве на панталонама за по једну рупу, олабависмо кравате, а неки од нас упиташе и за дозволу да скину сакое. Тада лењо започе прича о власти и властољубљу, које један гост упореди са дрогом и коцком, закључивши да су много јаче од ових.

Домаћин, који нас је мирно слушао одбијајући димове цигаре, признаде нам да као писац не уме генерално да мисли и закључује, већ се више бави ситницама из живота, па започе причу о лову.

Као угледан писац био је понекад позиван на дипломатске ловове, јер га је Маршал ценио и као књижевника и као великог ловца. Полазило се у државна ловишта негде пред зору чувеним Плавим возом који је кретао са Топчидерске станице. Маршал се придржавао шпанског протокола и био строг у погледу сваког детаља. Свако је знао тачно број свог вагона и седишта, број собе у којој ће спавати у ловачкој кући, а такође и тачно место на чеки која му припада.

И ту започе његова прича. У сваком лову, учествовао је и извесни министар Јовановић, не баш од оних најзначајнијих функционера, али у тој хијерархији налазио се при самом врху. Стари револуционар, одан Партији и Вођи, није баш много уживао у лову, али морао је да одлази са својим партијским друговима, жежећи се већ при самој помисли са каквим ће осипом путовати и ловити. Пазило се на сваку реч, на сваки покрет, сваку шалу и на најмању ситницу али, и на сваки пуцањ. Требало је бити веома опрезан та три дана.

Опремљен ловачком пушком, муницијом и ранцем са потребним стварима, стигао је тако неколико минута раније на перон пред Плави воз и упутио се ка свом уобичајеном вагону, који је био трећи од локомотиве. У првом је, наине, био маршалов салон, у другом су се возили највиши руководиоци, а у трећем, већ годинама, он са републичким министрима свога ранга. Али на том путу, заустави га витак, млад човек из протокола који је на металној табли, прикачен штиталком, држао списак високих путника. Мада млад, стекао је већ мрку маслинару боју коже и смркнут изглед људи из тајне полиције. Куда ћете, друже? - упита министра Јовановића.

- У свој вагон! - одврати овај. Човек из протокола поче да га тражи на списку и пронађе га тек на шестој страни.

- Ваше место је у вагону број десет, рече.

- То мора да је нека забуна, осмехну се Јовановић, коме низ кичму клизну лаки дрхтај страха.

- Ваше место је у вагону број десет! - понови овај, па се несретни министар упута ка том вагону, шкиљаваг светла које се толико разликовало од блештаво осветљених првих вагона. Најпре је мислио да је у питању нека случајна забуна када се нашао окружен људима из обезбеђења, ловочуварима и куварима, надајући се де ће тамо, на почетку композиције, ускоро приметити да је његово место празно и позвати га да им се придружи. Али воз је већ увелико секао Панонску равницу, а нико није долазио по њега, па га обузе тихи ужас; значи и њега је снашло оно чега се највише плашио док је потписивао лојалност својој Партији и вођи, одричући се најбољих пријатеља који су одлазили у заборав, на робије или у смрт. Шта сам то учинио, мислио је претурајући по глави многе пијане ноћи и поверљиве разговоре у четири ока; ко ме је пријавио и откуцао? Кроз главу су му протицали сви часови, када би га обузело пиће и духовитост. Да није то можда она реченица пијаног песника коју је понекад цитирао: "Полит-биро па запалит!" Посматрао је Спацванске шуме под снегом кроз које је продирао мутни дан и завидео свакој лисици, жежу и сваком пужу на њиховом шумском миру и безначајности коју им је поклатио Бог. Мењао би се са сваким јазавцем који сада дрема у храстовој дупљи, само да не доживи оно што га чека а што су доживљавали његови саборци. Познавао је до танчина тај страшни механизам; најпре, одузимање кабинета, секретарица и послуге, затим исељавање из виле и одузимање службених кола. О летовању на Брионским острвима и да се не говори!

И тако, сав у црним мислима, окружен већ поднапитом услугом у вагону, несрећни министар стиже у Војвођанско ловиште. Поражен и дотучен упути се кораком изгубљеног човека ка Управи ловачког газдинства где је обично дотада ноћивао, али пред њим, као зла коб, поново искрсну онај човек из протокола у црном са списком на металној табли, који му рече да је његова соба у споредној згради, некадашњој штали на крају имања, па се помирен са судбином, упути тамо где се нађе у просторији са десетак постеља и оним истим друштвом из вагона којим је допутовао. Треба рећи, напомену стари писац, да је тај вагон, иначе, био

последњи у композицији и да су се испред њега налазили чак и забављачи, дворске луде, музичари, певачи и комичари, а испред њих, је био специјални вагон за ловачке псе.

А онда, када је лов већ започињао, министар се упути ка чеки са које је неколико пута убио дивље свиње, али пред њим, као да је изникао из стрњике, појави се поново човек из протокола у црном оделу, који чак није осећао ни хладноћу, јер је једини био без бунде, у беспрекорно испеглаој одећи, свежој белој кошуљи и црној кравати. Он га веома љубазним гласом упути на чеку која му је одређена, где се сем неколико врана није појавило ништа вредније. Наравно, није ни мислио о ловачкој слави; притискале су га много црње мисли: деца ће морати да му се врате са студија у Енглеској, изгубиће пратиоце, љубавницу из балетског хора и свако ће моћи да му некажњено приђе на улици и каже све што мисли о њему. Као и остали комунисти, наиме, причао је писац, министар није имао никакву уштеђевину. Није му била потребна. Живео је већ у рају. Није плаћао вилу, послугу, телефон, кола, шофера, ни летовање. Није морао да краде државни новац, а и да је хтео, није знао, нити је то био обичај у то време. Сви су имали све оно што им је потребно, живели су већ у комунизму. А сада је изгубио све, и још више од тога! Био је, дакле, нико, као и сви остали обични поданици државе. Помисли да се убије кад већ има пушку, али реши да је боље да сачека, можда ће га већ неко од његових одстрелити, промашивши фазана или зеца. Није желео да оставља тај страшни самоубилачки терет својој деци.

И тако се заврши дипломатски лов. Потпуно поражен, уништен и помирен са судбином, на

перону оближње варошице покрај затвореног ловишта, он се једва вукући ноге, упути ка свом кажњеничком вагону број десет, кад га сустиже онај црни човек из протокола, куцну га по рамену и упита где се упутио? У вагон број десет, једва превали те речи преко сасушених усана.

-Друже, али ваше место је у вагону број три!- казао је човек из протокола, церемонијално му показавши пут ка његовом месту.

"Ко другчије каже, тај клевете и лаже, осјетит нашу ће пест!" загрмеше му у ушима речи масовне песме из његових млађих дана.

Ушао је и сео без речи у своју фотељу, а нико од његових сапутника, министара, као да није приметио да се било шта чудно догодило. Низ образе му потекоше сузе среће и олакшања, а он их објасни тим да је папричица коју је добио на послужењу била изузетно љута. Маршал је само показао шта може да му се догоди ако не буде добар и послушан.

Стари писац отпухну два дуга дима Монте Криста у чијим се колутовима магло то далеко време.

Ђутали смо.

После извесног времена, запитих свог домаћина шта је данас са министром Јовановићем? Да ли је у пензији, је ли жив?

Он данас заузима, као саветник, веома високо место у једној опозиционој партији... - насмеши се стари ловац.

Могу ли да напишем ту причу, ако је ви нећете?

Поклањам ти је, казао је домаћин понудивши нас кафом и коњаком, што је био знак да је време за одлазак из његове гостољубиве куће.

СТРЕПТОВИЦИН 041 / 40-40-40

Да је смех најбољи лек, види се и по томе што га нема у апотекама.
Ово је једина апотека у којој се овај лек издаје без рецепта.

ПОЛИТИЧКИ ВИЦ ...

-Шта ће бити ако комунизам остане само у Румунији, Албанији и Југославији?

-Р А Ј.

-А ако се придружи и Кина?

-К Р А Ј.

***

На демонстрацијама у Београду појавио се транспарент следеће садржине:

Слоба и Броз су исти скроз

Носиоцу транспарента пришло је униформисано лице и љубазно га замолило да склони транспарент са таквом, очито нетачном тврдњом. Носилац је отишао, али се убрзо вратио са транспарентом измењеног садржаја: *Слоба и Броз нису исти скроз!*

***

Отишао Шиптар у Словенију, да научи нешто о Југославији. И тамо му кажу:

-Знаш, Југославија ти је као воз : Словенија је локомотива, републике су вагони, а Косово је кочница која нас све кочи.

Врати се Шиптар кући и сви навалише на њега да им каже шта је чуо у Словенији. И он им рече:

- Знате: Југославија је као воз. Словенија је локомотива, остале републике су вагони, а без нас све би отишло у п.... материну!

***

-Шта има ново у земљи?

-Тито примио Туђмана.

***

-Зашто Слоба планира да посети Турску?

-Да би их питао како се 500 година влада Србима.

Питали Србина:- Може ли Слоба да замени Тита?

- Јел могу да размислим?

- Можеш.

Оде човек и после пола сата се враћа са четворицом грмаља.

- Јел може Слоба да замени Тита?

- Може!

- А ко су ови људи?

- Па, не могу сам да подигнем плочу!

***

Седи неколико босанских Хрвата у чекаоници сеоске ординације. Улази болничар и пита:

-Еј, раја, имал неко ође за ЕКГ?

Они сви у глас:

-Нема, јаране, сви смо за Хадезе!

Карикатура: Стабор

ОСНИВАЧ: Новинарско удружење - секција Београд у корист свога Потпорног фонда. Први број Ошишаног јежа изашао је 5. јануара 1935. године. ИЗДАВАЧ: ИП Ошишани јеж. Уређује уреднички колегијум. Дректор и главни и одговорни уредник: МИЛОВАН ВРЖИНА. Редакција и администрација: 11000 Београд, Ресавска (Генерала Жданова) 28/IV Телефон и телефакс: 011 3232423; 011 3232211. Е-mail: jez@abclink.co.yu Жиро рачун: 40803-603-2-2035886 (БЕОБАНКА); 40803-603-5-3035886 (ПРВА ПРЕДУЗЕТНИЧКА БАНКА) Девизни рачун: 40801-620-6-71800779038900 Штампа: МРЉЕШ Кнеза Милоша 9, 11000 Београд

market

LEPSA

STRANA

KUPOVINE

H "HEMKOL"

- BOJE I LAKOVI
- FASADE
- IZOLACIJE

CENE UPOLA KOD HEMKOLA

ZAVRŠNI RADOVI U GRAĐEVINARSTVU

- Molarsko-farbarski
- Keramičarski
- Parketarski

SEDIŠTE FIRME: Trg oslobođenja br.9 Lešnica
tel. 015/840-273, mobtel: 063/286-396

Uređaji za neprekidno napajanje električnom energijom

ABLink 011/635 816 info@abclink.co.yu **UPS i agreg**